เรื่องเล่า
ความสูญเสีย
จากรถจักรยานยนต์

อรสม สุทธิสาคร

คำนำ

รายงานสถานการณ์อุบัติเหตุทางถนนล่าสุดขององค์การอนามัยโลก (WHO) ชี้ให้เห็นการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุยังเป็นปัญหาสำคัญ ทุกๆ ๒๕ วินาที จะมีคนเสียชีวิต ๑ คน หรือปีละ ๑,๒๕ ล้านคน โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชน ที่อายุ ๑๕ - ๑๙ ปี ที่อุบัติเหตุทางถนนเป็นสาเหตุการตาย อันดับ 1 มากกว่าสาเหตุอื่นๆ ทุกประเภท ประเทศไทย ถูกคาดประมาณการเสียชีวิต จาก WHO ไว้สูงถึง ๒๔,๒๓๗ คน หรือคิดเป็น ๓๖.๒ คนต่อประชากรแสนคน สูงเป็นอันดับ ๒ ของโลก รองจากประเทศลิเบีย และเป็นอันดับ ๑ ของประเทศที่มีคนตายจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์มากที่สุด ซึ่งตัวเลขการตายทีคาดประมาณ พบว่าใกล้เคียงกับการนำข้อมูล ๓ ฐาน จากบริษัทประกันภัย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และ ใบมรณบัตร มาเชื่อมโยงกัน โดยพบว่า ปี ๒๕๕๔ มีผู้เสียชีวิต ๒๓,๗๘๗ คน และเมื่อนำข้อมูลใบมรณบัตรระหว่างปี ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ มาวิเคราะห์ก็จะพบว่า กลุ่มเยาวชน อายุ ๑๕ - ๑๙ ปี เป็นกลุ่มที่มีจำนวนผู้เสียชีวิตสูงสุด เมื่อเทียบกับกลุ่มอายุอื่น เฉลี่ยปีละ ๑,๖๘๘ ราย โดยมีสาเหตุหลักมาจาก “อุบัติเหตุรถจักรยานยนต์” และถ้านับรวมกลุ่มอายุ ๐ - ๑๔ ปี จะพบว่า มีจำนวนผู้เสียชีวิตในกลุ่มอายุ ๐ - ๑๙ ปี เฉลี่ยปีละ ๒,๕๐๙ ราย (คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๓๒ ของจำนวนผู้เสียชีวิตทั้งหมด) หรือเทียบเท่ากับ “ทุกๆปีจะมีโรงเรียนขนาดใหญ่ ๑ โรง หายไป” ถ้าคิดต่อวัน ก็จะพบว่า “จะมีเด็กและเยาวชน ตายวันละ ๗ คน”

จากข้อมูลดังกล่าว ได้สะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงของสถานการณ์การบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ที่เกิดกับเด็กและเยาวชน ถึงแม้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน จะมีความร่วมมือในการแก้ปัญหาแบบบูรณาการผ่านมาตรการสำคัญต่างๆก็ตาม แต่ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังนั้นการสร้างความตระหนักต่อสถานการณ์ดังกล่าวให้กับภาคประชาชน โดยการนำเสนอข้อเท็จจริงผ่านข้อมูลเชิงความรู้เพื่อให้เกิดปัญญา (Wisdom) ด้วยเทคนิคเรื่องเล่า น่าจะเป็นอีกหนึ่ง “เครื่องมือ” ที่จะช่วยให้การแก้ไขปัญหานี้บรรลุเป้าหมาย

กิตติกรรมประกาศ

ทุกๆปีเด็กและเยาวชนกว่า ๒,๕๐๐ รายต้องจากไปเพราะอุบัติเหตุทางถนน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนกลุ่มอายุ ๑๕ - ๑๙ ปี ที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ สูงถึงปีละ ๑,๖๘๘ ราย และมีแนวโน้มที่จะเสียชีวิตสูงขึ้นเรื่อยๆ สวนทางกับอายุผู้ขับขี่ที่ยังไม่ถึงเกณฑ์ดังที่พบตามข่าวหนังสือพิมพ์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงของปัญหาอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์กับเด็กและเยาวชน

หนังสือ “เรื่องเล่าความสูญเสียจากรถจักรยานยนต์” เกิดจากความตั้งใจในการรวบรวมเรื่องราวความสูญเสียของผู้ประสบเหตุและผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัวทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บ ทุพพลภาพ เสียชีวิตและทรัพย์สิน เพื่อสะท้อนภาพความสูญเสียสู่สังคม ให้เกิดความตระหนักถึงอันตรายจากการใช้รถจักรยานยนต์

หนังสือเล่มนี้เกิดจากความร่วมมือของหลายภาคส่วนซึ่งมีความตั้งใจเดียวกันคือ สร้างความตระหนักถึงอันตรายของอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ที่เกิดกับเด็กและเยาวชน และเพื่อผลักดันให้เกิดข้อเสนอเชิงนโยบายที่สามารถแก้ปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม ดังมีรายนามต่อไปนี้

๑. บริษัท กลาง คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด สนับสนุนข้อมูลกรณีการเกิดอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์

๒. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สนับสนุนการดำเนินงานโครงการ กองทุนเพื่อความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน (กปถ.) กรมการขนส่งทางบก สนับสนุนการจัดพิมพ์รูปเล่ม

๓. เจ้าของเรื่องเล่าและครอบครัวของผู้ประสบเหตุ ทั้งผู้ที่จากไปและผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่บนผลกระทบที่ไม่อาจชดเชยได้ ที่กรุณาให้ข้อมูลเพื่อเป็นบทเรียนและอุทธาหรณ์

๔. คุณอรสม และคุณปองธรรม สุทธิสาคร นักเขียนสารคดีในการรวบรวมข้อมูลและถ่ายทอดเรื่องราวความสูญเสียได้อย่างลึกซึ้งและสร้างความตระหนักให้กับผู้อ่าน

ดังนั้นทางศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.) จึงได้สนับสนุนโครงการ “การจัดทำเรื่องเล่าความสูญเสียของเยาวชนและครอบครัวจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์” โดยได้รับการสนับสนุนข้อมูลการเกิดเหตุจากบริษัท กลาง คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ซึ่งคุณอรสม สุทธิสาคร นักเขียนสารคดีรับหน้าที่เป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านเรื่องเล่า ทาง ศวปถ.หวังเป็นอย่างยิ่งว่า การรวบรวมเรื่องราวความสูญเสียจากผู้ประสบเหตุและครอบครัวจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ จะสามารถสะท้อนความสูญเสีย และผลกระทบที่เกิดกับผู้ประสบเหตุและครอบครัว ให้ภาคประชาชนได้รับทราบข้อเท็จจริงและเกิดความตระหนักถึงอันตรายใช้รถจักรยานยนต์ของกลุ่มเด็กและเยาวชน รวมถึงเกิดข้อเสนอเชิงนโยบายที่เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่แท้จริงจากผู้ประสบเหตุ ครอบครัว ตลอดจนนักวิชาการไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.)

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๕๐๐ เล่ม

จัดทำโดย
ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.)
มูลนิธินโยบายถนนปลอดภัย (มนป.)
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

จัดพิมพ์โดย
กองทุนเพื่อความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน กรมการขนส่งทางบก

สุดท้ายนี้ ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.) มูลนิธินโยบายถนนปลอดภัย (มนป.) หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นเครื่องมือในการสร้างความตระหนักให้ภาคประชาสังคมและผู้เกี่ยวข้องเข้าใจถึงอันตรายของอุบัติเหตุทางถนน โดยเฉพาะกรณีอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถป้องกันได้ และไม่ใช่เรื่องของเวรกรรม หากครอบครัว โรงเรียน ชุมชน สังคม ร่วมมือกันดูแลบุตรหลานให้ใช้รถจักรยานยนต์เมื่อถึงวัยอันควรและมีความพร้อมทั้งทักษะทางร่างกายและจิตใจ เชื่อว่าจะสามารถลดจำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ได้ หากความดีใดๆ ที่เกิดจากการเผยแพร่เรื่องเล่าฯ ทาง ศวปถ.ขออุทิศแด่ผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนทุกท่าน

ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.)
มูลนิธินโยบายถนนปลอดภัย (มนป.)

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
เรื่องที่ ๑ ชั่วนาทีที่ชีวิตเปลี่ยนไปตลอดกาล	๐๗
เรื่องที่ ๒ ครอบครัวบันดากับคืนวันที่เกินคำว่าเสียใจ	**๒๑**
เรื่องที่ ๓ เหยื่อของเพชฌฆาตหลังพวงมาลัย	**๓๕**

เรื่องที่

๑

ชั่วนาที

ที่ชีวิตเปลี่ยนไปตลอดกาล

ชีวิตของ เดือนเพ็ญ พลน้อย
นอนหลับไม่เคยเต็มตา มาเป็นเวลากว่า ๖ เดือนแล้ว
กว่าครึ่งปี ที่ลูกสาวคนเดียว ในชีวิตของเธอจากไป
จนถึงวันนี้ยังไม่มีสักคืนที่คนเป็นแม่
อย่างเธอจะปิดเปลือกตาหลับได้สนิท
.....

ในค่ำคืนที่ท้องฟ้าเต็มไปด้วยสายฝนโปรยปรายไม่ขาดเม็ด อากาศภายนอกเย็นสบาย หลายชีวิตในตัวเมืองหาดใหญ่กำลังหลับใหลอย่างมีความสุข แม้จะได้ชื่อว่าเป็นดินแดนท่องเที่ยวที่เต็มไปด้วยแสงสีแห่งหนึ่งของภาคใต้ ทว่าบ้านแทบทุกหลังคาเรือนในละแวกที่อยู่อาศัยของเธอต่างดับไฟมืดมิด จะมีก็เพียงบ้านหลังเล็กๆของหญิงกลางคนวัย ๔๗ อย่างเธอเท่านั้นที่ยังคงเปิดไฟสว่างจ้าราวกับกำลังท้าทายสายฝนที่โปรยปรายอยู่ภายนอก

แม้กระนั้นเสียงเม็ดฝนจากฟากฟ้าก็ไม่อาจกลบเสียงสั่นสะอื้นของเจ้าของบ้านหลังนี้ได้สนิทนัก เดือนเพ็ญกำลังร้องไห้ และคืนนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับหลายคืนที่ผ่านมา คงเป็นอีกคืนที่น้ำตาจะอยู่เป็นเพื่อนเธอไปจนถึงรุ่งเช้า

กลางสายฝนยามเย็นของวันกลางฤดูร้อนในเทศกาลสงกรานต์ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๘ เป็นวันที่เธอไม่เคยลืมจากอุบัติเหตุชั่วไม่กี่นาที ทำให้ชีวิตของเธอต้องเปลี่ยนไป...

ความผูกพันและความฝันของสองแม่ลูก

“เราไม่เคยลืมเหตุการณ์ในวันนั้นได้เลย ทุกภาพ ทุกเหตุการณ์ ทุกนาที ทุกๆอย่างที่เกิดขึ้นยังติดตา ยังวนเวียนอยู่ในความคิดของเราตลอดเวลา เราไม่เคยหลับได้สนิท หลับๆอยู่ก็สะดุ้งตื่น เป็นอย่างนี้ทุกคืนตั้งแต่วันที่ลูกจากไป”

ผู้หญิงวัยกลางคน ร่างอวบท้วม ผิวขาว อธิบายถึงภาวะที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน น้ำเสียงที่สั่นเครือและขาดห้วงในบางช่วง บ่งบอกถึงความโศกเศร้าที่ฝังลึกในหัวใจเธอได้เป็นอย่างดี

พื้นเพเดิมของเดือนเพ็ญเป็นคน อ.ท่าปลา จ.อุตรดิตถ์ เธอเกิดในครอบครัวที่มีฐานะยากจน พ่อแม่ประกอบอาชีพทำไร่ทำนา พ่อแม่มีลูกด้วยกัน ๔ คน เธอเป็นลูกหลงคนสุดท้อง อายุห่างจากพี่ชายคนโตชนิดว่าเป็นพ่อ-ลูกกันได้ สภาพครอบครัวที่ปากกัดตีนถีบ บ่มเพาะให้เธอเป็นคนสู้ชีวิตและไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ หญิงสาวความรู้แค่ประถม ๖ อย่างเธอทำงานหาเลี้ยงชีพแทบทุกอย่าง ตั้งแต่ทำไร่ไถนา รับจ้างทำงานบ้าน เป็นเด็กเสิร์ฟอาหาร ไปจนถึงตัดเย็บเสื้อผ้า ถ้าหญิงสาวอย่างเธอจะมีพรสวรรค์อะไรสักอย่างในชีวิต การร้องเพลงก็น่าจะเป็นสิ่งนั้น

“ด้วยความที่เรียนมาน้อย เราจึงต้องทำงานหนัก เพื่อจะมีเงินมาช่วยเหลือที่บ้าน จำได้ว่าช่วงที่ยังไม่มีลูก ช่วงกลางวันเราทำงานเย็บผ้าตั้งแต่ ๑๐ โมง – ๒ ทุ่ม หลังจากนั้นตอน ๒ ทุ่มถึงตี ๒ เราก็มาร้องเพลงที่ห้องอาหาร เรามามีลูกหลังจากลงมาอยู่หาดใหญ่ได้ประมาณ ๕ ปี”

หญิงสาววัย ๒๐ ลงมาทำงานเป็นนักร้องกลางคืนที่หาดใหญ่จากคำชักชวนของเพื่อน ก่อนที่ในเวลาต่อมาจะพบรักกับพ่อของลูก และแต่งงานมีครอบครัว ทั้งสองมีโซ่ทองคล้องใจเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว

ชีวิตรักของเธอไม่ได้สุขสมหวังอย่างที่วาดหวังไว้ ไม่นานปีหลังจากมีลูกสาวคือน้องอาย สรนันท์ จิตร์นิยม เธอกับสามีก็หย่าร้างเลิกรากัน เธอใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังสองแม่ลูก ต้องทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่ในคนคนเดียวกัน เป็นเหตุให้แม่ลูกคู่นี้รักและผูกพันกันมาก หากจะบอกว่าต่างฝ่ายต่างเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของกันและกันก็คงไม่ผิดนัก

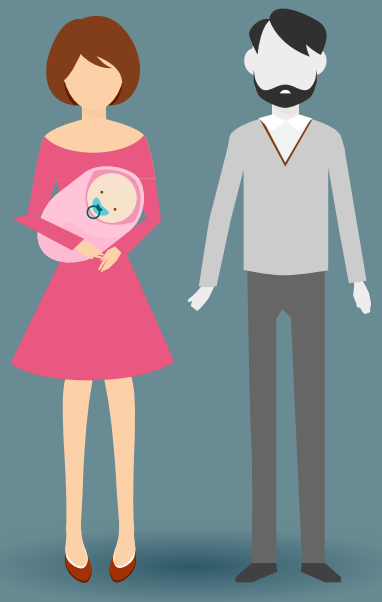

“ทุกๆวันตั้งแต่ลูกเกิดมา เราแทบไม่เคยห่างกันเลย น้องอาย ไม่ใช่แค่เป็นลูก และเราก็ไม่ใช่แค่เป็นแม่ แต่เราทั้งคู่ยังเป็นเหมือนเพื่อนสนิท เพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิตของอีกคน เราเลี้ยงลูกเหมือนเพื่อนด้วย เราคุยกันทุกเรื่องไม่มีปิดบัง ขณะเดียวกันก็สอนให้ลูกรู้จักดูแลตัวเอง รู้จักทำงาน อดออม แล้วก็ให้ตั้งใจเรียนให้มากๆ เพราะเราเป็นคนที่เรียนมาน้อย”

แม้จะเติบโตมาในครอบครัวครึ่งใบ แต่น้องอายก็เติบโตเป็นเด็กที่ดี มีความรับผิดชอบ ทั้งในด้านการเรียน รวมถึงความคิดและจิตสำนึก ทุกๆช่วงปิดเทอมตั้งแต่ยังเรียนชั้นมัธยม เด็กสาวจะทำงานเพื่อหารายได้มาช่วยเหลือและลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้เป็นแม่ด้วยการสอนพิเศษ ทำงานเสิร์ฟที่ร้านอาหารที่แม่ทำอยู่ และยังช่วยแม่ทำงานบ้าน เธอเป็นเด็กที่รู้ค่าของเงิน หมั่นเก็บออม วางแผนการใช้เงินทุกบาททุกสตางค์อย่างดี

ครั้งหนึ่งในวันแม่ ลูกสาวสู้เก็บเงินจากน้ำพักน้ำแรงซื้อโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ให้แม่ ทำเอาผู้เป็นแม่ปลื้มใจจนน้ำตาซึมเด็กสาวยังใส่ใจการเรียน มีผลการเรียนดีระดับต้นของห้องเรียน ตั้งแต่เล็กมาแล้วเธอได้รับเกียรติบัตรจากสถานศึกษามาแล้วกว่า ๒๐ ใบ เด็กสาวมีความฝันว่าวันหนึ่งเธอจะซื้อบ้านเป็นของตนเอง พร้อมกับเปิดร้านกาแฟเล็กๆ ใช้ชีวิตอยู่กับแม่ บ่อยครั้งก่อนนอนสองแม่ลูกจะพูดคุยถึงความฝันเล็กๆที่ว่านี้ร่วมกัน

“ทุกคืนที่พูดกันถึงสิ่งที่ลูกฝัน เราทั้งคู่จะมีความสุข
ลูกสาวคิดวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อนแล้ว
ว่าหลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย จะทำงานเก็บเงิน
แล้วจะซื้อบ้านภายในสองปี
เพราะทุกวันนี้เรายังเช่าบ้านคนอื่นอยู่
พอมีบ้านแล้ว เราจะทำร้านกาแฟตรงไหน
เขาคิดของเขาเอาไว้เสร็จสรรพ”

ลูกสาวของเธอสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังทั้งในกรุงเทพฯ และภาคใต้ได้ถึงสองแห่ง แต่สุดท้าย เด็กสาวก็เลือกเรียนมหาวิทยาลัยในบ้านเกิด ตามโควตานักเรียนเรียนดี เนื่องจากไม่อยากไปไกลจากแม่ และยังเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายได้อีกทาง

ช่วงเวลาก่อนที่จะก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาใหม่ในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สงขลา เธอตั้งใจว่าจะให้แม่ออกค่าเทอมเพียงครึ่งเดียว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งที่เหลือ เธอจะหาจากการทำงานในช่วงปิดเทอม โดยในวันจันทร์ถึงศุกร์จะมาทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟที่ร้านอาหารมีชื่อของหาดใหญ่ที่แม่ทำงานอยู่ ขณะที่วันเสาร์-อาทิตย์ เธอจะสอนพิเศษเป็นรายได้อีกทาง ด้วยความที่เป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใส และพูดภาษาอังกฤษได้คล่อง ทำให้ลูกค้าต่างชาติที่ร้านค่อนข้างจะพึงพอใจในบริการของน้องอาย จึงให้ทิปเป็นค่าตอบแทนอยู่ไม่น้อย ทุกวันยกเว้นวันหยุดสุดสัปดาห์ น้องอายจะซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์ผู้เป็นแม่ไปทำงานที่ร้านอาหารโดยไม่เคยหยุดพัก

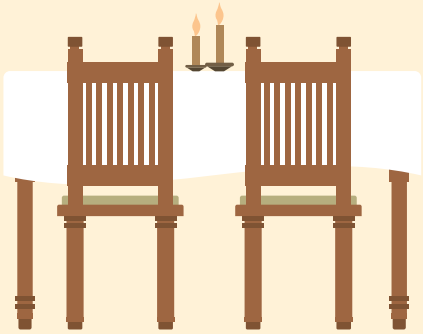

ทุกสิ่งในชีวิตของสองแม่ลูกกำลังดำเนินไปด้วยดี แต่แล้วทุกอย่างก็กลับพังทลายลงในเย็นวันหนึ่ง วันนั้นเป็นวันที่สองแม่ลูกนั่งมอเตอร์ไซค์คู่ใจจากบ้านย่านสนามบินไปทำงานที่ร้านอาหารที่อยู่ห่างไปร่วม ๒๐ กิโลเมตรดังเช่นทุกวัน

วันนั้นตรงกับเทศกาลสงกรานต์ ๑๔ เมษายน ราว ๔ โมงเย็นกว่า เดือนเพ็ญขับรถท่ามกลางสายฝนที่ตกพรำด้วยความระมัดระวัง โดยมีลูกสาวนั่งซ้อนท้ายตามปกติ หากจะมีอะไรบางอย่างที่ผิดปกติในวันนั้นก็คือ มีรถกระบะคันหนึ่ง ที่ขับตามหลังสองแม่ลูกมาด้วยความเร็วสูง ขณะที่มาถึงทางลัดใกล้จะเข้าตัวเมือง และกำลังจะลอดเข้าสะพานรถกระบะคันนั้นชนเข้าที่มอเตอร์ไซค์และร่างของทั้งคู่อย่างจัง

นับจากวินาทีนั้น
ชีวิตของแม่อย่างเดือนเพ็ญก็ไม่เคยเหมือนเดิม
อีกต่อไป

.....

วันที่ชีวิตไม่เหลือใคร

ทันทีที่รถกระบะความเร็วสูงชนท้ายรถมอเตอร์ไซค์ ร่างของสองแม่ลูกต่างปลิวกระเด็นกันไปคนละทิศละทาง ผู้เป็นแม่แขนซ้ายและไหปลาร้าหักในทันที ทว่าความเจ็บปวดทางร่างกายในเวลานั้นไม่ได้สำคัญกับเธอแม้แต่น้อย สิ่งเดียวที่เธอคิดถึงในเวลานั้นคือชีวิตของลูก

ความเจ็บปวดจากอุบัติเหตุทำให้เธอไม่สามารถลุกขึ้นเดินได้ แต่ด้วยสัญชาตญาณของความเป็นแม่ก็ทำให้เธอกระเสือกกระสน คลานไปหาร่างของลูกสาวที่ตกอยู่ในคูข้างถนน ผู้เป็นแม่เอามือขวาที่ยังพอจะใช้การได้โอบลูกสาวเข้าแนบอก เมื่อมองจากภายนอก เด็กสาวมีแค่แผลถลอกที่แก้มเล็กน้อยเท่านั้น เธอเสียอีกที่ดูจะอาการหนักยิ่งกว่าลูกสาว

> *เวลานั้นเราไม่ได้สนใจอะไรเลยนอกจากลูก เราห่วงลูกอย่างเดียว ตอนนั้นดูอาการภายนอกเขาก็แทบไม่มีบาดแผลอะไร เราก็ถามน้องอายว่าเป็นยังไงบ้าง ลูกก็บอกแต่เพียงว่าหนูปวดท้อง*

บรรยากาศบนท้องถนนขณะนั้นมีคนมุงดูเหตุการณ์อยู่มากมาย บางคนพยายามที่จะพาสองแม่ลูกไปโรงพยาบาล แต่ก็มีคนห้ามปรามว่าไม่ควรเคลื่อนย้ายคนเจ็บด้วยตัวเอง เพราะอาจเป็นอันตรายมากกว่าเดิม ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงทำได้แค่เฝ้ารอรถพยาบาลมารับ การช่วยเหลือได้มากที่สุดในเวลานั้นก็คือการช่วยยืนกางร่มไม่ให้สายฝนเปียกตัวสองแม่ลูกมากกว่าที่เป็นอยู่

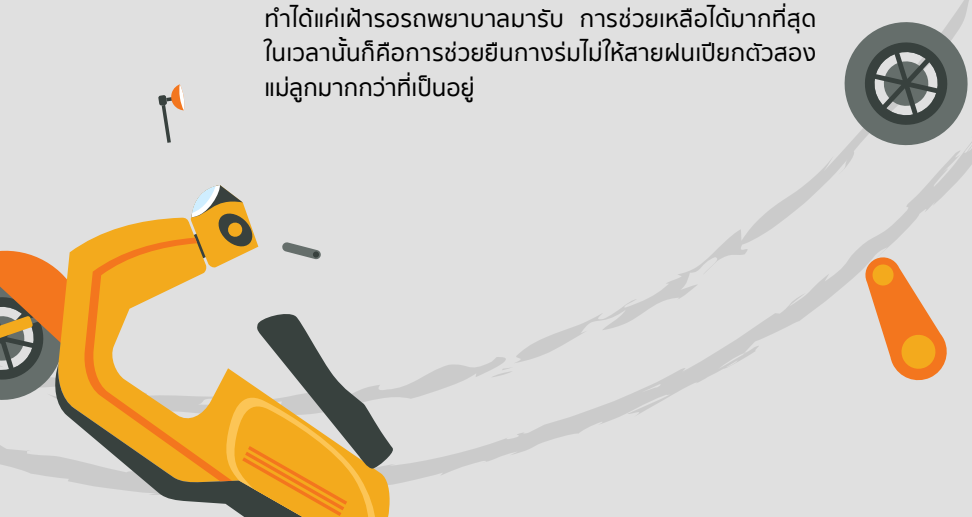

เวลาผ่านไปราว ๑ ชั่วโมง รถพยาบาลยังไม่มีทีท่าว่าจะมาถึงแต่อย่างใด เดือนเพ็ญยังคงประคองกอดลูกสาวไว้แนบอก พร้อมกับหวังว่ารถพยาบาลจะมาถึงในเวลาอันรวดเร็ว น้องอายยังคงบอกกับแม่เช่นเดิมว่าเธอปวดท้อง สิ่งเดียวที่ดูจะไม่เหมือนเดิมในขณะนั้น คือใบหน้าของเด็กสาวเริ่มปรากฏอาการซีดเซียวผิดจากเมื่อชั่วโมงก่อน

ว่ากันว่าเวลาของคนเฝ้ารอมักยาวนานกว่าเวลาที่เป็นจริงเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากเป็นการรอที่ข้องเกี่ยวกับความเป็นความตายของชีวิตด้วยแล้ว แต่ละนาทีย่อมมีค่ากว่าที่เป็นจริง

สายฝนยังคงกระหน่ำตกมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ถนนลื่น รถกระบะคันดังกล่าวที่วิ่งมาด้วยความเร็วจึงสูญเสียหลักได้ง่ายทำให้ชนร่างของสองแม่ลูกเข้าอย่างจัง ทั้งๆที่เดือนเพ็ญเองก็พยายามขับมอเตอร์ไซค์อย่างระมัดระวังด้วยการขับชิดริมทาง และใช้ความเร็วแค่ ๔๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง

เวลาผ่านไปร่วมชั่วโมงครึ่ง รถพยาบาลที่รอคอยจึงมาถึง จ้าหน้าที่พยาบาลนำตัวสองแม่ลูกขึ้นรถโดยเร็ว อาการในขณะนั้นคนที่หนักหน่วงน่าเป็นห่วงมากกว่ากลับกลายเป็นลูกสาว ดวงตาของเด็กสาวเริ่มเหม่อลอย ไร้แววตอบสนอง ใบหน้าและผิวปากเริ่มซีด เสียงร้องปวดท้องเริ่มแผ่วเบาทว่ากลับบ่อยครั้งและต่อเนื่องยิ่งขึ้น สิ่งเดียวที่ผู้เป็นแม่พอจะทำได้ในเวลานั้นก็คือใช้แขนขวาจับมือลูกสาวไว้แล้วบอกลูกว่าประเดี๋ยวก็ถึงโรงพยาบาลแล้ว

> *เราจับมือน้องอายแล้วบอกว่า เดี๋ยวก็ถึงโรงพยาบาล แล้วนะลูก เดี๋ยวก็ถึงแล้ว ตอนนั้นเรารู้สึกได้ว่าอาการของลูกแย่กว่าเรา แต่ก็คิดว่าเดี๋ยวพอถึงมือหมอ ลูกก็น่าจะปลอดภัย*

ในเวลาไม่นานนักรถก็พาผู้บาดเจ็บทั้งคู่มาถึงโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่แยกสองแม่ลูกออกจากกัน โดยพาผู้เป็นแม่นั่งรถเข็นไปหาหมอ เพื่อตรวจและเข้าเฝือก ขณะที่เจ้าหน้าที่อีกส่วนหนึ่งรีบพาเด็กสาวไปยังห้องฉุกเฉิน ถึงนาทีนั้นแม้จะเป็นกังวลอยู่บ้าง แต่ผู้เป็นแม่ยังคิดว่าลูกสาวที่เธอรักจะปลอดภัย

วินาทีแห่งการสูญเสีย

ราว ๓ ชั่วโมงหลังจากมาถึงโรงพยาบาล เดือนเพ็ญยังคงไม่ได้พบหน้าลูก เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลูกของเธอได้จากโลกนี้ไปแล้ว

เหตุการณ์บนท้องถนนที่อุบัติขึ้นเพียงไม่กี่วินาทีได้พรากชีวิตของคนที่เธอรักที่สุดไปตลอดกาล ร่างของลูกช้ำในจากการถูกรถชนกระแทกอย่างหนัก หมอที่ทำการรักษาพบว่าน้องอายมีเลือดออกในช่องท้องจำนวนมาก สุดปัญญาและความสามารถของแพทย์ที่จะยื้อชีวิตเด็กสาวต่อไปได้ ลูกที่เธอรักจากโลกนี้ไปด้วยวัยเพียง ๑๙ ปี

“

ประมาณ ๓ ทุ่ม หมอที่ทำการรักษาเข้ามาบอกเรา
ว่าลูกหยุดหายใจไปพักหนึ่ง แต่ตอนนี้หมอช่วยขึ้นมา
ได้ครั้งหนึ่งแล้ว พอเราได้ยินอย่างนี้เราก็รับไม่ได้ สติแตก
กรีดร้องเหมือนคนบ้าเลย จำได้ว่าทั้งหมอ ทั้งพยาบาล
ต้องมาช่วยกันจับตัวไว้

กระทั่งสักพัก เถ้าแก่ซึ่งเป็นเจ้าของร้านอาหาร
ที่เราร้องเพลงอยู่ และเพื่อนๆพนักงานทุกคน ข้ามาหาเราที่ห้อง
ทุกคนบอกเราว่าเจอลูกแล้ว ลูกเราสบายดี กำลังนอนอยู่ที่ห้อง
เดี๋ยวจะพาไปหา เราถึงสงบลงและได้สติ ที่จริงตอนนั้นทุกคนเขา
รู้ความจริงหมดแล้ว แต่ไม่มีใครกล้าบอกเรา

”

เจ้าหน้าที่ค่อยๆ เข็นรถพาเธอออกจากห้องอย่างช้าๆ ไปยังห้องของลูกสาว เธอเหลียวมองไปยังเถ้าแก่และเพื่อนร่วมงานที่เดินตามมาด้วยกัน สีหน้าของทุกคนยังเรียบนิ่งเป็นปกติ ประตูห้องที่ร่างของน้องอายนอนอยู่ บัดนี้อยู่ใกล้สายตาของเธอมากขึ้นเรื่อยๆ หญิงวัยกลางคนมองไปยังห้องที่อยู่เบื้องหน้า ภาพที่เธอเห็นเป็นภาพปลายเท้าคู่หนึ่งที่โผล่พ้นจากผ้าขาวที่ห่มคลุมร่างร่างหนึ่งเอาไว้ รถเข็นที่นั่งมายังเหลือระยะทางอีกร่วมสิบเมตรกว่าจะถึงประตูห้อง ทว่าวินาทีนั้นผู้เป็นแม่รู้แน่นอนแล้วว่าเธอได้สูญเสียลูกผู้เป็นแก้วตาดวงใจไปอย่างไม่มีวันกลับ เป็นช่วงเวลาที่ลูกผู้หญิงอย่างเธอเสียใจและเจ็บร้าวที่สุดในชีวิต

เราเห็นปลายเท้าที่โผล่พ้นผ้าออกมา
เรารู้เลยว่าเป็นเท้าของลูกแน่นอน เราจำได้
ตอนนั้นมันช็อค แล้วก็ล้มพับลงไปเลย หัวใจเราแหลกสลาย
มันเหมือนโลกทั้งใบแตกเป็นเสี่ยงๆ

“

ยิ่งพอเปิดผ้าคลุมหน้าออก ตาของลูกยังเปิดอยู่
มันเหมือนเขารอให้เรามาหา ความรู้สึกเรายิ่งเจ็บปวด
เป็นความเจ็บปวดที่สุดในชีวิตของแม่
ให้เกิดใหม่แล้วตายอีกกี่ชาติ เราก็หาลูกแบบนี้ไม่ได้

”

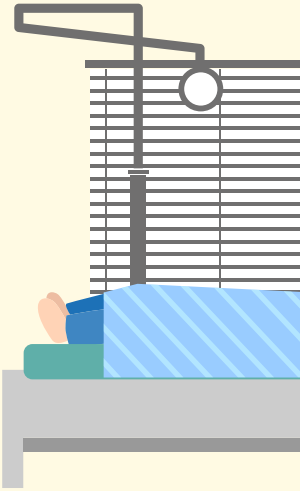

ผู้เป็นแม่ทำได้แค่เพียงเอื้อมมือไปปิดเปลือกตาของลูกลง คืนนั้นหลังจากกลับบ้านเธอเอาแต่ร้องไห้ ไม่ได้หลับได้นอน ส่วนข้าวปลาแทบไม่ต้องพูดถึง กว่าทำใจจะกินลงได้ต่อเมื่อเวลาผ่านไป ๓ วันเข้าให้แล้ว

การก้าวข้ามความเจ็บปวดและสูญเสียไม่เคยเป็นเรื่องง่ายสำหรับมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากความเจ็บปวดและการสูญเสียนั้นเกิดขึ้นกับคนที่รักที่สุดอย่างฉับพลันโดยไม่ให้เวลาได้เตรียมใจที่จะรับมือมาก่อน

สำหรับเดือนเพ็ญ คงไม่ต้องบอก สิ่งที่เกิดขึ้นบนท้องถนนในวันนั้นสร้างความเจ็บปวดให้กับเธอมากแค่ไหนในชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างสูญสิ้นภินท์พังลงภายในชั่วเวลาไม่กี่วินาที

ก้าจะขออะไรได้ เราอยากให้คนที่ใช้รถใช้ถนนทุกคนมีสติ
ให้มากกว่านี้ อยากให้คิดกันตั้งแต่ก่อนออกจากบ้านเลย
เพราะหากคุณขาดสติกันแค่วินาทีเดียว บางทีมันทำให้เกิด
ความสูญเสียที่ใหญ่หลวงมาก ที่สำคัญมันไม่ได้เกิดขึ้น
กับคุณเพียงคนเดียว แต่ยังเกิดขึ้นกับคนอื่นที่เขาไม่รู้จัก
หรือเกี่ยวข้องกับคุณเลย
อย่างเราเองถึงวันนี้ก็ต้องอยู่ต่อไปโดยไม่มีลูกแล้ว
ถ้าเป็นนก เราก็เหมือนนกที่มีปีกแค่ข้างเดียว

ความพลาดพลั้งจากความประมาท ขาดความระมัดระวังของผู้ขับขี่รถ นำความสูญเสียมาให้กับชีวิตผู้บริสุทธิ์ ถึงสองชีวิตอย่างแสนสาหัส โดยที่ไม่อาจเรียกคืนมาได้ คำเปรียบเปรยของแม่ผู้สูญเสียมีทั้งน่าเห็นใจและน่าใคร่ครวญในประโยคเดียวกัน น่าเห็นใจที่เธอเป็นผู้สูญเสีย แต่ขณะเดียวกันก็ชวนให้ใคร่ครวญว่านกตัวนี้จะใช้ชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร ในวันที่เหลือปีกเพียงข้างเดียว

นกปีกเดียว

นับจากเหตุการณ์ความสูญเสียบนท้องถนนในวันนั้น เข็มนาฬิกาหมุนผ่านไปร่วมครึ่งปี ชีวิตของเดือนเพ็ญอาจมีบางช่วงเวลาดิ่งจมอยู่กับความเหงาเศร้า กระนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะไม่อยากมีชีวิตอยู่

ผ่านมาครึ่งปีแล้ว ยอมรับว่าเรายังคงเจ็บปวดอยู่
เรายังไม่เคยลืมเหตุการณ์ในวันนั้น ภาพทุกภาพยังคงวนเวียน
อยู่ในหัวเรายังคงข่มตาหลับได้ยาก บางทีหลับไปก็ยังมีสะดุ้งตื่น
ข้าวเราก็ยังกินได้น้อย แล้วบางวันก็ยังร้องไห้คนเดียวอยู่
แต่จะให้ทำยังไงในเมื่อชีวิตมันก็ต้องอยู่ต่อไป ทุกวันนี้ก็ยังพูดคุย
กับลูกต่อหน้ารูปเขา เหมือนตอนน้องอายยังมีชีวิตอยู่
และทำบุญตักบาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้เขาเมื่อมีโอกาส

ในส่วนที่เจ็บปวดมันก็ต้องเจ็บปวด แต่ชีวิตในส่วนอื่นเรายังมี
อย่างน้อยที่สุดเรายังมีความฝันให้ต้องทำ และเราต้องมีชีวิตอยู่
เพื่อลูก เพื่อทำความฝันของลูกให้เป็นจริง

ความฝันของเดือนเพ็ญก็คือความฝันเดียวกับสิ่งที่ลูกสาวเคยฝันไว้ นั่นก็คือการมีบ้านสักหลังและร้านกาแฟเล็กๆสักร้าน ในเวลานี้เธอคิดไว้ว่าเมื่อจัดการธุระหลายๆอย่างลงตัว ก็จะเดินหน้าก่อร่างสร้างความฝันให้สำเร็จ

ตอนนี้เราก็ดูๆที่ทางที่เชียงใหม่เอาไว้แล้ว กะว่าจะปลูกบ้านที่นั่น
แล้วก็ทำร้านกาแฟเล็กๆ เรากะไว้ว่าจะตกแต่งร้านให้เก๋ๆ
ออกแนววัยรุ่นหน่อย คือเน้นลูกค้าในกลุ่มเดียวกันกับลูกเรา
พวกเด็กมหาวิทยาลัย เด็กวัยรุ่น

เงินทุนทั้งหมดก็คงเป็นเงินจากค่าประกันที่ได้จากการที่ลูกจากไป
ค่าทำขวัญ ค่าที่ศาลเรียกสินไหมจากคู่กรณีนั่นแหละ ซึ่งจะว่าไป
มันก็เป็นเงินที่เยอะพอสมควรนะ แต่มันไม่คุ้มกันหรอก
พราะเราไม่มีความสุขเลย ถ้าเลือกได้เรายอมอยู่แบบจนๆมีหนี้
มีสินเหมือนเดิม แต่ได้อยู่กับลูกจะดีกว่า

ในความโชคร้ายอย่างแสนสาหัสของเธอ สิ่งดีๆ ที่พอจะมีอยู่บ้างก็คือคู่กรณีที่ทำให้ลูกสาวของเธอเสียชีวิตไม่ได้คิดจะหลบหนีไปไหน นอกจากนี้ยังยินดีที่จะรับผิดชอบในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น ซึ่งนั่นทำให้คนเป็นแม่อย่างเธอมิได้มีชีวิตอยู่กับความโกรธเกลียดเคียดแค้น ตรงกันข้ามกลับให้อภัยในสิ่งที่เขาทำผิดพลาดด้วยความเข้าใจ

ตอนที่เกิดเหตุ ถ้าเขาจะหนีก็สามารถทำได้นะ เพราะตอนนั้นเรา
ไม่ได้สนใจเลยว่าคนชนเป็นใคร จะรับผิดชอบอะไรไหม สิ่งที่เรา
คิดถึงมีเพียงอย่างเดียวคือลูก แต่เขาก็ไม่ได้หนี แล้วก็ยังมาช่วย
งานศพลูกเรา รับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นทุกอย่าง

“เขาคุยกับเราดี แล้วก็ขอโทษในสิ่งที่ทำลงไป เขาเองก็มีลูก
เหมือนกับเรา เราเองก็เข้าใจว่าเรื่องแบบนี้ไม่มีใครอยากให้
เกิดขึ้นหรอก ก็คิดเสียว่าคงเป็นกรรมเก่าที่เรากับเขาคงมีต่อกัน
แล้วเราก็ไม่อยากมีชีวิตอยู่กับความโกรธแค้น
แค่เราสูญเสียลูกไป ความรู้สึกมันก็ย่ำแย่พออยู่แล้ว
อีกอย่างถึงโกรธแค้นกันไป ลูกเราก็ไม่ฟื้นขึ้นมาอยู่ดี”

อีกไม่นานหลังจากจัดการธุระที่หาดใหญ่เสร็จเรียบร้อย เดือนเพ็ญจะขึ้นไปเริ่มต้นชีวิตใหม่กับความฝันเดิมที่คิดไว้กับลูกสาว อนาคตข้างหน้ายังไม่มีใครล่วงรู้หรอกว่านกปีกเดียวอย่างเธอจะออกโบยบินทำความฝันนั้นได้สำเร็จหรือไม่ บางทีอาจจะสวยสดงดงาม บางทีอาจจะล้มเหลวไม่เป็นท่า แต่ไม่ว่าจะอย่างไรลูกนกที่ไม่ได้อยู่กับเธอตอนนี้คงจะพอดีใจอยู่บ้างแม้จะเหลือปีกข้างเดียวและมีคราบน้ำตา

แต่แม่นกของฉันก็ยังออกบิน

เรื่องที่

๒

ครอบครัวบันดา
กับคืนวันที่เกินกว่าคำว่าเสียใจ

ชีวิตของทองใบ (นามสมมุติ) หมุนวนซ้ำไปซ้ำมา จนแทบไม่มีอะไรแปลกใหม่ เช้าตื่นไปทำงาน เย็นทำงานเสร็จก็นั่งกินเหล้าเอาพอให้เลือดลมสูบฉีด พอกรึ่มๆ ก็ขับรถกลับบ้านนอนหลับ ตื่นเช้าก็มาทำงานต่อ รูปแบบชีวิตของชายหนุ่มหมุนวนอยู่เช่นนี้จนเป็นที่ชินตาของเพื่อนร่วมงานและผู้พบเห็น เพื่อนหลายคนเคยเตือนเขาให้เพลาเรื่องการดื่มสุรา หรือถ้าจะดื่มก็กลับไปดื่มที่บ้านแล้วนอน หาใช่การกระดกน้ำสีอำพันล่วงล้ำลงคอแล้วออกไปขับรถ

แน่นอนว่าทองใบไม่เคยเชื่อใครนอกจากความคิดของตัวเอง เขามั่นใจว่าตัวเองดื่มในปริมาณที่ไม่มาก ชายหนุ่มคิดว่ายังไงเสียเขาก็ยังมีสติ และเอาอยู่ ชายหนุ่มทำงานเป็นลูกจ้างเต็นท์รถอยู่ที่ อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์ บ้านเกิด วันนี้ก่อนกลับบ้านเขายังคงดื่มเพียงคนเดียวเช่นเดิม เพื่อนฝูงที่เดินผ่านตักเตือนเขาเล็กน้อยว่าให้ระวังในการขับรถกลับบ้าน ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปเหมือนเดิม ชายหนุ่มยังคงนั่งดื่มเหล้าต่อเวลาผ่านไปสักพัก หลังรู้สึกพอหอมปากหอมคอ ชายหนุ่มก็เปิดประตูสตาร์ทรถกระบะคู่ใจออกจากที่ทำงาน

ท้องฟ้าในเย็นฤดูหนาวมืดลงเร็วกว่าปกติ ชายหนุ่มไม่ได้แปลกใจอะไร อีกราว ๒๐ นาที เขาคงกลับถึงบ้านเหมือนเช่นทุกวัน

ทองใบขับรถออกไปโดยไม่รู้หรอกว่า
เย็นวันนี้จะไม่เหมือนวันอื่นๆ

ความสุข ก่อนหายนะจะมาเยือน

บุญไทย และ สุภารัตน์ บันดา กลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่หล่มสักบ้านเกิดได้ ๖-๗ ปีแล้วหลังจากที่ผ่านมา ครอบครัวของพวกเขา อันประกอบด้วยลูกชายอีก ๓ คน เข้าไปใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ มาอยู่พักใหญ่

สุภารัตน์ ผู้เป็นภรรยาทำงานรับจ้างอยู่ในโรงงานทอผ้าได้เงินค่าตอบแทนเพียงเดือนละ ๖,๐๐๐ บาท ขณะที่สามีอย่างพรชัยเป็นภารโรงอัตราจ้างอยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งย่านบางขุนเทียน เงินเดือนน้อยกว่าภรรยาถึงเกือบสองพัน เรียกว่าเงินเดือนของทั้งคู่รวมกันเพียงแค่หมื่นเศษๆ เงินจำนวนนี้ต้องเลี้ยงปากเลี้ยงท้องคนทั้งหมด ๕ ชีวิต

เงินเดือนผมน้อยมาก ทำงานทั้งเดือนได้แค่ ๔,๐๐๐ บาท แต่เรายังหวังว่าจะได้บรรจุเป็นพนักงานประจำ เพื่อจะได้มีเงินเดือนและสวัสดิการมากขึ้น ก็เลยยังทนทำต่อไปเรื่อยๆ แต่ทำไปเท่าไรทางโรงเรียนเขาก็ไม่บรรจุให้เสียที สุดท้ายเรามาคุยกันกับภรรยาแล้วก็คิดว่าอยู่ต่อไปอย่างนี้ไม่น่าจะมีอะไรดีขึ้น อยู่ไปก็มีแต่ยิ่งลำบาก เราจึงตัดสินใจพากันกลับบ้านพร้อมกับลูกชายอีก ๓ คน

ในจำนวนลูกชายทั้ง ๓ คน รัตน์ดนัย ลูกชายคนกลาง และ ชัชชัย ลูกชายคนสุดท้อง ดูจะเป็นคู่หูที่สนิทกันมากกว่าพี่ชายคนโตที่มีอายุห่างกับน้องทั้งสองพอสมควร สองสามีภรรยากลับมารับจ้างทำไร่ทำนา ค่าตอบแทนของทั้งคู่รวมกันก็ไม่ได้ต่างจากเมื่อครั้งอยู่ในเมืองหลวง หากแต่รายจ่ายที่น้อยลงและความสุขใจคือสิ่งที่ได้รับตอบแทนกลับมา ที่นี่ทั้งคู่มีเพื่อนบ้านที่คุ้นเคยกัน เรียกว่าหากไม่มีข้าวกินก็เดินไปฝากท้องที่บ้านอื่นได้โดยไม่ต้องรู้สึกตะขิดตะขวงใจอะไร

ลูกชายคนกลางกับคนเล็กเขาจะสนิทกันมากกว่า เพราะวัยเขาใกล้กัน คนกลาง ๑๗ คนเล็ก ๑๕ ขณะที่คนโตอายุ ๒๒ เขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ลูกทั้ง ๓ คนเขาก็ช่วยทำงานกับเรานี่แหละ เพียงแต่ลูกสองคนหลังเขาจะไปไหนมาไหนด้วยกัน ส่วนพี่คนโตเขาก็จะอยู่ของเขา

รัตน์ดนัย ลูกคนกลางวัย ๑๗ เพิ่งเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตั้งใจว่าจะเรียนต่อ กศน.ในปีหน้า ขณะที่ชัชชัยในวัย ๑๕ กำลังเรียนอยู่ ม.๒ ทั้งคู่ไม่ใช่เด็กที่มีความสามารถด้านการเรียนเท่าใดนัก หากแต่ด้วยความเป็นคนมีน้ำใจ ก็ทำให้เด็กหนุ่มทั้งคู่เป็นที่รักใคร่เมตตาของผู้หลักผู้ใหญ่ในหมู่บ้านเป็นที่รู้กันว่าหากใครมีงานหรือธุระอะไรที่ต้องการความช่วยเหลือ หนุ่มน้อยสองคนจะขันอาสาไม่มีการปฏิเสธ

คนในหมู่บ้านรักเอ็นดูลูกทั้งสองคนมาก เพราะเขาเป็นเด็กที่มีน้ำใจ ขยันขันแข็ง ชอบช่วยงานคนอื่นอยู่เป็นประจำ อย่างบางทีเขาขับรถมาสองคนแล้วเห็นผู้ใหญ่ยกของหรือทำอะไรอยู่ เขาจะลงไปช่วยโดยไม่ต้องบอกเลย

แล้วอีกอย่างทั้งสองคนไม่เคยทำตัวเกเลไกลหรือมีเรื่องยาเสพติด เรื่องผู้หญิงให้เสื่อมเสีย อาจจะมีชอบเล่นเกมส์บ้างนิดๆ หน่อยๆ ตามประสาเด็กวัยรุ่น แต่นอกนั้นแทบไม่มีอะไรเสียหาย

สำหรับพ่อแม่และคนที่นี่ถือว่า ลูกชายสองคนเป็นเด็กดีใช้ได้เลยแหละ

กิจกรรมที่เป็นหลักในชีวิตของทั้งสองพี่น้องคู่นี้ก็คือการช่วยงานพ่อ-แม่ในไร่ร่วมกันกับพี่ชายคนโต บางวันพ่อแม่แทบจะพักผ่อนนอนเล่นอยู่กับบ้านเฉยๆ ปล่อยให้เป็นฝีมือของลูกๆ เป็นคนทำงานในไร่

ลูกๆ ทุกคนช่วยงานเราได้เยอะมาก ช่วยพ่อนแรงในการทำงานของเราได้เยอะเลย อย่างเรารดน้ำผัก ถ้าพมรดสองคนกับแฟนก็ใช้เวลานานหลายชั่วโมงถึงจะเสร็จ แต่ถ้ามีลูกๆคอยช่วยบางทีแค่ชั่วโมงสองชั่วโมงก็เสร็จแล้ว

บางวันลูกๆ ให้พ่อแม่พักอยู่บ้านเลย เขาบอกเดี๋ยวเขาทำงานกันเอง เขาไม่อยากให้พ่อกับแม่เหนื่อย หรือบางวันที่เขาออกไปเรียน ไม่ได้ไปช่วยเราทำไร่ ลูกคนกลางกับคนน้องสองคนก็ยังกลับมาทำงานบ้าน ทำกับข้าวให้พ่อแม่กิน เรียกว่าทำตัวเป็นแม่บ้านแม่เรือนไม่ต่างจากผู้หญิงเลย

ผู้เป็นแม่เปิดปากเล่าถึงเรื่องราวของลูกๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกสองคนหลัง หญิงร่างบางวัย ๔๖ เล่าไปดวงตาก็เริ่มมีน้ำตาขึ้นมาคลอหน่อย แน่นอนว่าถึงวันนี้เธอกับสามีต้องทำงานหนักขึ้นเป็นเท่าตัว เนื่องจากขาดคนแบ่งเบาภาระไปถึงสองคน

จนวันนี้แม่อย่างเธอยังไม่อาจลืมวันคืนแห่งความปวดร้าวที่สุดในชีวิตได้ลง ภาพในคืนวันนั้นยังติดตาและตามหลอกหลอนเธอกับสามีอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทั้งที่เหตุการณ์ก็ผ่านมาเป็นเวลากว่า ๑๐ เดือนแล้ว

วันนั้นไม่มีงานอะไร เรากับแฟนก็เลยอยู่บ้านกันตามปกติ ลูกชายคนกลางกับคนสุดท้องเข้ามาบอกเราว่า ขอออกไปขี่รถเที่ยวแถวนี้ เราก็ไม่ได้ห้ามอะไร แต่ก็เตือนเขาว่าให้ขับรถระวังหน่อยก็แล้วกัน สักพักเขาก็ขับรถออกไปแล้วก็กลับเข้ามา

รัตน์ดนัยขับรถออกไป โดยมีน้องชายนั่งซ้อนท้าย เพื่อไปพบเพื่อนที่ร้านเกมส์ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านไปไม่กี่กิโล ด้วยความเคยชินประกอบกับจุดหมายไม่ได้อยู่ไกลจากบ้านมากนัก ทั้งคู่จึงไม่ได้ใส่หมวกกันน็อคออกไป สองพี่น้องพูดคุยกับเพื่อนๆ และนั่งเล่นเกมส์จนถึงเย็น ก่อนจะนึกได้ว่าลืมสิ่งของบางอย่างที่จะเอามาให้เพื่อนไว้ที่บ้าน จึงขับรถกลับมาบ้าน

ทุกครั้งที่นั่งมอเตอร์ไซค์กันไปสองคน รัตน์ดนัย คนพี่จะเป็นคนขับ โดยมีน้องชายนั่งซ้อนท้าย ระหว่างทางกลับบ้านรถของเด็กหนุ่มทั้งสองเกือบเฉี่ยวชนรถตำรวจที่ขับสวนกันมา แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น สองหนุ่มเลี้ยวรถเข้าหมู่บ้านไปเอาของให้เพื่อนตามที่ตั้งใจไว้

ลูกบอกเราว่าเมื่อครู่เกือบเฉี่ยวกับรถตำรวจ พอเราฟังแล้วก็ไม่อยากให้กลับไปบ้านเพื่อน แต่เขาบอกว่าเอาของไปให้เพื่อนเดี๋ยวเดียวก็กลับ ไม่ได้อยู่นาน พูดเสร็จเขาก็เข้าไปเอาของแล้วก็สตาร์ทรถออกไปใหม่

ตอนนั้นเวลาน่าจะอยู่ที่ ๕-๖ โมงเย็นแล้วนี่แหละ ยังไม่ดึก แต่ฟ้าจะมืดเร็ว เพราะยังอยู่ช่วงหน้าหนาว เราก็บอกเขาว่าให้ขับรถระวังด้วย แล้วก็ให้รีบกลับ เพราะฟ้าเริ่มจะมืดแล้ว

เด็กหนุ่มทั้งคู่รับคำและปฏิบัติตามที่ผู้เป็นแม่สั่งไว้ทุกอย่าง ทั้งคู่ไปถึงร้านเกมส์เพื่อเอาของให้เพื่อนแล้วก็กลับบ้านทันที หากทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ อีกไม่เกิน ๑๐ นาที ทั้งคู่ก็คงกลับถึงบ้านไปนั่งกินข้าวเย็นพร้อมกับพ่อแม่และพี่ชายเหมือนอย่างเคยเช่นทุกวัน ต่างกันก็แต่วันนี้ ทั้งคู่กลับมาไม่ถึงบ้านอย่างที่เคยเป็น

เหล้า มฤตยูหลังพวงมาลัย

ทองใบขับรถกลับบ้านโดยมีกลิ่นแอลกอฮอล์เป็นเพื่อน เพื่อนฝูงหรือคนอื่นๆ จะคิดอย่างไรไม่รู้ แต่สำหรับเขา นี่คือเรื่องปกติธรรมดา ชายหนุ่มคงคิดว่าเขาไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน เขาดื่มของเขาเพียงแค่คนเดียว ดื่มเสร็จก็ขับรถกลับบ้านนอน ไม่ได้ไปเมาหัวราน้ำ หรือเกะกะระรานใครที่ไหน อีกอย่างก็ดื่มในปริมาณไม่มาก พอกรึ่มๆ เลือดลมสูบฉีดก็พอ แล้วที่ผ่านมาก็ไม่เคยขับรถไปชนใครมาก่อน สติยังอยู่ครบถ้วน พูดคุยรู้เรื่อง รู้ว่าหนึ่งบวกหนึ่งเป็นสอง สองบวกสองเป็นสี่ ไม่มีใครรู้ว่าหากมีด่านตรวจและให้เป่าเครื่องวัดค่าปริมาณแอลกอฮอล์ ตัวเลขของทองใบจะอยู่ที่เท่าใด แต่ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปทุกเมื่อเชื่อวันแบบนี้ จึงไม่แปลกอะไรหรอกที่ทองใบจะยังตั้งตนอยู่ในความประมาท นอกเสียจากเขาจะได้รับบทเรียน

รถกระบะของทองใบพรุ่งตรงมาด้วยความเร็วสูงไปตามถนนเส้นเล็กสองเลนส์ที่รถสองฝั่งวิ่งสวนกันไปมา กระทั่งต้องชะลอความเร็วลงเล็กน้อยเมื่อมีรถสองคันขวางหน้าเขาอยู่ รถใหญ่คันแรกเคลื่อนตัวออกไปแล้ว แต่รถข้างหน้าเขากลับยังชะลอความเร็วลงด้วยเหตุอันใดไม่ทราบได้ ด้วยแอลกอฮอล์ที่ผสมปะปนอยู่ในเลือด เขาจึงตัดสินใจโดยไม่จำเป็นต้องคิดอะไรทั้งนั้น ชายหนุ่มตบไฟเลี้ยวออกเลนส์ขวา เหยียบคันเร่งเต็มที่เพื่อหวังแซงรถคันหน้าที่ชะลออยู่ขึ้นไป เขาไม่ได้คิดอะไรมากกว่านี้ ไม่แม้แต่จะคิดว่ามีมอเตอร์ไซค์ของเด็กวัยรุ่นสองคนที่กำลังจะเลี้ยวเข้าหมู่บ้านจอดรออยู่

วินาทีนั้นเขาคงรู้แล้วว่าเพราะเหตุใดรถคันหน้าถึงได้ชะลอความเร็ว แต่ดูเหมือนทุกอย่างจะสายเกินไปเสียแล้ว รถของทองใบพุ่งชนรถมอเตอร์ไซค์ของสองหนุ่มเข้าเต็มแรง ในที่สุดสิ่งที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นก็เกิดขึ้นจนได้ ไม่ว่าจะด้วยฤทธิ์สุรา ความใจร้อน ประมาทขาดความระมัดระวังหรืออะไรก็แล้วแต่ แต่ที่แน่ๆก็คือ เด็กผู้ชายสองคนที่ไม่ได้รับรู้หรือเกี่ยวข้องอะไร กลับกลายเป็นคนที่ต้องมารับเคราะห์กรรมจากสิ่งที่ตัวเองไม่ได้เป็นผู้ก่อความเจ็บปวดทางชีวิตและร่างกายอาจหยุดอยู่แค่เพียงเด็กสองคน หากแต่สิ่งที่จะตามมาหลังจากนี้ก็คือผลกระทบทางจิตใจและความรู้สึกที่จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของทั้งคู่เมื่อทราบข่าว จะด้วยเหตุอันใดไม่อาจทราบได้ แต่ผลของมันได้สร้างความวินาศอย่างใหญ่หลวงมากยิ่งกว่าสิ่งที่อุบัติขึ้นตรงหน้ามากนัก พ่อแม่จะไม่ได้กอดลูก พี่ชายจะไม่ได้กอดน้องๆ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจะกลายเป็นบาดแผลของครอบครัวนี้ไปตลอดกาล

นาทีของความสูญเสีย

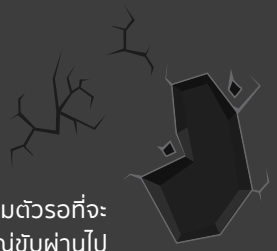

รถมอเตอร์ไซค์ของรัตน์ดนัยกับชัชชัยเตรียมตัวรอที่จะเลี้ยวเข้าหมู่บ้าน แต่ต้องรอให้รถบรรทุกคันใหญ่ขับผ่านไปก่อนหลังรถคันใหญ่ รถเก๋งคันที่สองมีน้ำใจหยุดชะลอให้สองพี่น้องเลี้ยวขวาเข้าหมู่บ้าน ผู้เป็นพี่ชายกำลังหันหัวจักรยานยนต์ แต่ยังไม่ทันที่จะทำอะไร รถกระบะที่อยู่หลังรถเก๋งก็วิ่งแซงขึ้นมา ชนเอาร่างของเขาและน้องชายกระเด็นไปคนละทิศละทาง ร่างของรัตน์ดนัย ผู้เป็นคนขับลอยสูงขึ้นไปบนอากาศก่อนตกลงมากระแทกกับรถกระบะ ความแรงของรถที่พุ่งชน ประกอบกับร่างที่ตกลงมากระแทกกับตัวรถซ้ำสอง ส่งผลให้เด็กหนุ่มวัย ๑๗ คอหักในทันที ขณะที่ขาก็พับผิดรูป และมีเลือดไหลออกจากจมูกจำนวนมาก ลมหายใจของเด็กหนุ่มในขณะนั้นรวยริน เจียนอยู่เจียนไปเต็มที ขณะที่ร่างของชัชชัย น้องชายกระเด็นตกห่างออกไปร่วม ๑๐ เมตร ขาทั้งสองหักโค้งงอผิดรูป และมีเลือดออกมาทางจมูกเช่นเดียวกับผู้เป็นพี่ ต่างกันก็แต่มีปริมาณน้อยกว่า จุดสำคัญคือศีรษะของชัชชัยได้รับการกระทบกระเทือนอย่างแรงจากการกระแทกกับพื้นถนน โอกาสในการหายใจแทบไม่ต่างอะไรจากพี่ชายมากนัก

ในช่วงเวลาที่เกิดเหตุ มีคนในหมู่บ้านขับมอเตอร์ไซค์ออกมา ๒ คัน กำลังจะไปซื้อของ เมื่อเห็นดังนั้น ๑ ใน ๒ คน รีบขับรถกลับเข้าไปในหมู่บ้าน เพื่อแจ้งข่าวให้พ่อแม่ของเด็กหนุ่มทั้งคู่ทราบ ขณะที่อีกคนรีบขับรถออกไปขวางกลางถนนไว้ เพื่อให้รู้ว่ามีอุบัติเหตุ ไม่เช่นนั้นอาจมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นซ้ำสองกับเด็กหนุ่มทั้งคู่อีก

“พอรู้ข่าวเราทั้งสองคนก็รีบออกไปทันที
ก่อนที่หลังจากนั้นไม่นานคนทั้งหมู่บ้านจะขับรถบึ่งตามออกไป
พอไปถึงที่เกิดเหตุเห็นลูกเท่านั้นแหละ แม่เขาก็เป็นลมล้มพับไปเลย
ส่วนตัวพมก็ได้แต่ร้องไห้ทำอะไรไม่ถูก วิ่งไปหาลูกคนนั้นทีคนนี้ที
มันสับสนไปหมดเหมือนคนเสียสติ”

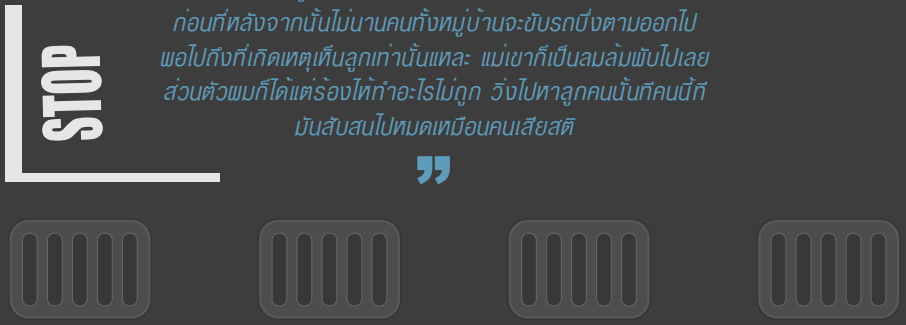

ภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้าทำเอาลูกผู้ชายอย่างบุญไทยถึงกับกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ ชายร่างสันทัดวัย ๔๘ ร้องไห้โฮเสียงดังไม่ต่างอะไรจากเด็กๆ สติสัมปชัญญะในขณะนั้นกระเจิดกระเจิงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ถ้าเลือกได้เขาคงอยากแลกให้คนที่นอนเจียนอยู่เจียนตายบนท้องถนนเป็นตัวเขาเองมากว่าจะเป็นลูกชายทั้งคู่

พอเราวิ่งไปหาลูกคนรองก็เห็นเขานอนจมกองเลือด พอวิ่งไปหาลูกคนเล็กก็เหมือนกับว่าเขาจะหยุดหายใจ เราจะจับเขาจะกอดเขาก็ทำไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่าถ้าประคองเขาขึ้นมาเขาจะเป็นอะไรไปมากกว่านี้หรือเปล่า”

เราก็เลยได้แต่วิ่งไปวิ่งมา ได้แต่ถามเขาว่า ‘เป็นยังไงบ้างลูกๆ’ เราวิ่งไปมาอยู่อย่างนั้นประมาณ ๕ นาที รถกู้ภัยก็มาถึง

๕ นาทีอาจเป็นเวลาที่รวดเร็วและไวมากสำหรับคนส่วนใหญ่ หากแต่สำหรับบุญไทยในขณะนั้นมันคือเวลา ๕ นาทีที่ยาวนานกว่า ๕ นาทีไหนๆในชีวิต เมื่อรถพยาบาลและกู้ภัยมาถึง ผู้เป็นพ่อรีบวิ่งไปหาเจ้าหน้าที่ทั้งน้ำตา พร้อมกับอ้อนวอนให้ช่วยเหลือลูกทั้งสองของเขาให้ได้ พยาบาลประคองร่างของผู้เป็นพี่ขึ้นเพื่อจะทำการใส่เฝือกชั่วคราว ขณะที่ทีมกู้ภัยช่วยกันปั๊มหัวใจให้ผู้เป็นน้องกลับมาหายใจอีกครั้ง เนื่องจากก่อนที่พวกเขาจะมาถึงไม่นาน เด็กหนุ่มคนน้องได้หยุดหายใจไปแล้ว

ลูกคนสุดท้องหยุดหายใจไปแล้ว แต่เจ้าหน้าที่กู้ภัยเขาปั๊มหัวใจขึ้นมาใหม่ สภาพในตอนนั้นต้องถือว่าสาหัสมากทั้งคู่ ทางเจ้าหน้าที่เขาเอาส่งไปยังโรงพยาบาลในตัวอำเภอแต่ทางโรงพยาบาลเขารักษาไม่ไหว เลยให้ส่งไปยังโรงพยาบาลในตัวจังหวัด”

จำได้ว่าไปถึงที่โรงพยาบาลน่าจะประมาณ ๒ ทุ่ม แต่พอไปถึงคนพี่เขาทนพิษบาดแผลไม่ไหว เสียชีวิตที่โรงพยาบาล ตอนนั้นเราช็อค เหมือนโลกทั้งใบมืดไปหมด แต่ก็ยังหวังว่าไหนๆ ถ้าจะเสียก็ขอให้เสียแค่คนเดียว เรายังแอบหวังว่าลูกคนเล็กจะรอด

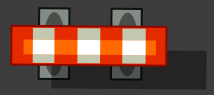

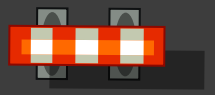

หลังจากการเสียชีวิตของรัตน์ดนัย ลูกคนรอง บุญไทย ต้องรับศพลูกกลับมาจัดงานที่บ้าน โดยปล่อยให้ภรรยาเฝ้าลูกคนเล็กอยู่ที่โรงพยาบาล งานศพของลูกชายคนกลางบรรยากาศเต็มไปด้วยความเศร้าสลด ผู้เป็นพ่อแทบไร้เรี่ยวแรงที่จะทำอะไร หากแต่ด้วยความเป็นที่รักของผู้คนในยามมีชีวิตอยู่ ทำให้คนในหมู่บ้านพร้อมใจกันช่วยเหลือและจัดการทุกอย่างให้ครอบครัวนี้ด้วยความเต็มใจ

“คนที่นี่เขาก็รู้สึกว่าเขาสูญเสียลูกหลานไปด้วยเหมือนกัน
เขาก็เลยพากันมาที่บ้าน มาช่วยกันจัดงาน เขาจัดการทุกสิ่ง
ทุกอย่างให้เราเรียบร้อย เพราะตอนนั้นบอกตรงๆเลยว่า
เราไม่มีแรงจะทำอะไรได้แล้ว

ใจหนึ่งเราเสียใจมากกับการเสียชีวิตของคนพี่ ส่วนอีกใจหนึ่งก็
ลุ้นว่าลูกคนเล็กที่อยู่โรงพยาบาลจะเป็นยังไงบ้าง
เขาจะรอดตาย จะมีชีวิตอยู่ต่อไปไหม
หรือถ้ารอดแล้วเขาจะรอดมาในสภาพแบบไหน

ตอนนั้นในหัวสมองเรามีเรื่องหลายอย่างให้คิดมากมาย
เต็มไปหมด ซึ่งไม่มีเรื่องไหนเลยที่เป็นเรื่องดีสักเรื่องเดียว”

ชายกลางคนผิวคล้ำ หน้าตากร้านแดดกร้านลม บอกเล่าถึงช่วงเวลาอันสาหัสของชีวิตด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ถึงวันนี้วันเวลาผ่านไปเกือบ ๑๐ เดือนแล้ว แต่เขายังคงจดจำคืนวันแห่งการสูญเสียนั้นได้ไม่ลืม

หลังการจากไปของลูกคนกลางในคืนวันเกิดเหตุ อาการของคนน้องยังอยู่ในขั้นโคม่า แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ทั้งพ่อและแม่ก็ยังคงแอบหวังอยู่ลึกๆ ว่าจะเกิดปาฏิหาริย์ หวังว่าโชคชะตาจะไม่โหดร้ายกับครอบครัวจนเกินไปนัก

ผู้เป็นแม่อยู่ที่โรงพยาบาลตลอดคืนจนถึงรุ่งเช้าอีกวัน โดยไม่ได้กินได้นอน เธอยังคงเฝ้าดูลูกชายคนเล็กอยู่ข้างเตียง ก่อนที่ในกลางดึกคืนต่อมา แพทย์ผู้ทำการรักษาจะเดินเข้ามาบอกให้ทำใจ

“ตอนนั้นเราไม่ได้กิน ไม่ได้นอน แล้วก็ไม่ได้กลับมางานศพ
ลูกคนรองเลย เพราะต้องคอยดูลูกชายคนเล็กตลอด
อาการเขาหนักมาก หมอบอกว่าสมองลูกบวมมาก
แม่อาจต้องทำใจ ฟังอย่างนั้นเราตัวชาไปหมด ทำอะไรไม่ถูก

มันทำใจไม่ได้หรอก ลูกทั้งคนเราเลี้ยงของเรามา แล้วต้องมา
เสียไปทีเดียวสองคนแบบนี้ ความเจ็บปวดนี่มันทวีคูณเลยนะ”

หลังจบประโยคคำพูดของหมอ ทำนบน้ำตาของผู้เป็นแม่ไหลทะลักออกมาราวกับเขื่อนแตก เสียงสะอื้นของหญิงร่างบางวัยกลางคนบ่งบอกถึงความรู้สึกเจ็บร้าวราวหัวใจจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไปนานเท่าไรบาดแผลและภาพเหล่านี้ก็จะอยู่ในหัวใจและลิ้นชักความทรงจำของเธอไปตราบชั่วชีวิต

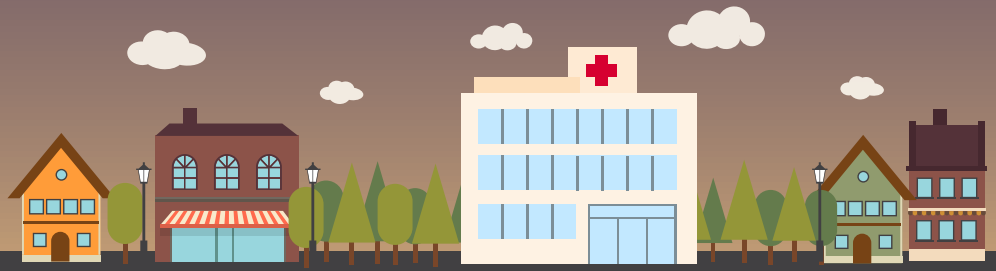

อุทาหรณ์เพื่อผู้อยู่บนท้องถนน

ลูกชายคนเล็ก – ซัชชัย จากไปตอนตี ๕ หรือราวสองวันหลังจากเกิดอุบัติเหตุ ถึงตอนนี้ สุภารัตน์อาจจะมีน้ำตาซึมหรือร้องไห้อยู่บ้างในยามที่มีคนพูดถึง หรือคิดถึงวันเวลาเก่าๆ แต่ทั้งเธอและสามีก็พยายามข่มใจ และคิดถึงลูกชายคนเดียวที่ยังอยู่ให้มาก

ถามว่าลืมได้ไหม เราคงลืมไม่ได้หรอก แต่เราพยายามข่มใจ
ทำใจมากกว่า แรกๆก็อาจจะเศร้า ยอมรับว่าร้องไห้หนัก
เพราะยังทำใจไม่ได้ แต่พอเวลาผ่านไป
ความรู้สึกเสียใจก็ค่อยๆ จางลงบ้าง

ทุกวันนี้ก็พยายามดูแลลูกชายคนโตที่เหลืออยู่คนเดียวให้ดีที่สุด
เขาไปไหนมาไหนก็บอกเขาให้ระมัดระวัง ให้ใส่หมวกกันน็อคทุกครั้ง
เพราะอุบัติเหตุมันไม่เกิดจากเขาก็จากเรานี่แหละ
ที่สำคัญที่สุดก็คือเราเสียลูกไปสองคนแล้ว
เราไม่อยากต้องเสียเขาเพิ่มเป็นคนที่สามอีก

ทางด้านผู้ทำให้เกิดอุบัติเหตุอย่างทองใบ ด้วยความตกใจเขาได้ขับรถหนีไปในวันแรก ทว่าหลังจากทุกอย่างผ่านไปชั่วขณะ สติสัมปชัญญะและจิตสำนึกเริ่มกลับคืนมา ชายหนุ่มก็รู้สึกถึงความผิดบาป จึงเดินทางมาที่งานศพและขอขมากับพ่อแม่ของเด็กหนุ่มด้วยตัวเอง พร้อมกับชดใช้ค่าเสียหายเป็นจำนวนเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ซึ่งแม้สองสามีภรรยาผู้เสียหายจะโกรธเคืองอยู่บ้างในตอนแรก แต่ท้ายที่สุดแล้วทั้งคู่ก็ให้อภัยและอโหสิกรรมต่อกัน

คนชนเขามางานศพวันแรก มาขอขมา
ขอโทษในสิ่งที่เขาทำลงไป แรกๆ เราก็โกรธนะ
คิดว่าทำไมเขาถึงหนี ถึงไม่รับผิดชอบตั้งแต่แรก
ต่มาคิดๆไป เขาก็ยังดีที่ยังมาแสดงตัวมารับผิดชอบ
เราก็อโหสิ

เขาก็ช่วยเงินมา ๖ หมื่นบาท แต่จ่ายสดครึ่งหนึ่ง
ขอผ่อนอีกครึ่งหนึ่ง เราก็ไม่ได้ว่าอะไร พราะลูกเราก็ตายไปแล้ว
ฟื้นขึ้นมาไม่ได้แล้ว อีกอย่างเขาเองก็เป็นคนหาเช้ากินค่ำ
เหมือนกันกับเรา สิ่งที่เกิดขึ้นเราเชื่อว่าเขาเองก็ไม่อยากให้เกิด"

นอกเหนือจากได้รับเงินจากผู้กระทำผิด ทางประกันของรถจักรยานยนต์ยังจ่ายประกันในกรณีเสียชีวิตอีก ๒๕๐,๐๐๐ บาท แน่นอนว่าเงินขนาดนี้เป็นตัวเลขที่สองสามีภรรยาไม่เคยได้รับหรือจับต้องมาก่อนในชีวิต แต่หากเลือกได้ต่อให้เงินมากกว่านี้อีกสิบเท่า ร้อยเท่า เขาก็ไม่ขอรับ หากต้องแลกมาด้วยชีวิตของลูกทั้งสองคน

เราไม่อยากได้เงินเลย อย่าว่าแต่เท่านี้เลย ต่อให้เป็นสิบล้าน
ร้อยล้านเราก็ไม่เอา ถ้าเป็นแบบนี้ เราขอให้ลูกลสองคน
อยู่กับเราดีกว่า จะยากจนจะมีหนี้มีสิน แต่เราก็ยังได้อยู่ด้วยกัน
ได้มีความสุข แต่เป็นอย่างตอนนี้
ถึงมีเงินก็จริง แต่เราไม่มีความสุขเลย

ผู้เป็นแม่พูดพลางยกมือขึ้นปาดน้ำตา ในวันนี้หากจะมีอะไรที่เธอและสามีจะฝากถึงผู้ใช้รถใช้ถนนก็คงมีไม่กี่อย่างที่อยากจะฝากบอกพวกเขา

เราไม่อยากให้คนขับรถกินเหล้า เพราะเหล้าจะทำให้ขาดสติ
ในการขับรถ เราคิดว่าถ้าคนใช้รถไม่มีสติ อุบัติเหตุก็จะเกิดขึ้นได้ง่าย
เราอยากให้คนที่ใช้รถใช้ถนนทุกคนคิดให้ดี
ต้องตั้งสติตั้งแต่ก่อนจะออกสตาร์ทเลย เพราะเมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้น
ความสูญเสียบางครั้งมันเสียหายมากเกินกว่าจะรับผิดชอบได้

เมื่อเกิดขึ้นแล้วไม่มีใครสักคนที่จะมีความสุข ไม่ว่าเขา
ไม่ว่าเรา หรือแม้แต่ผู้อื่นที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรเลย

เรื่องที่

๓

เหยื่อ

ของเพชฌฆาตหลังพวงมาลัย

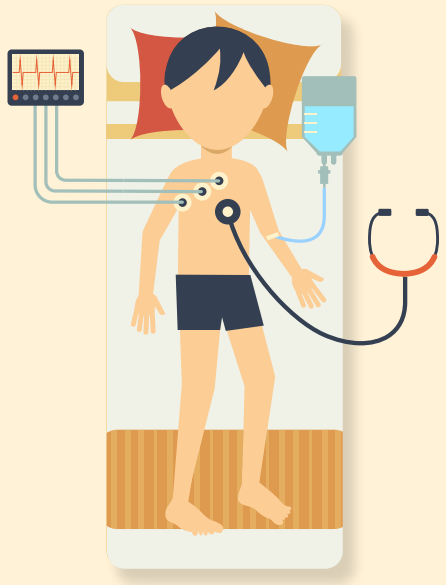

เสียง อือ..... อา.....
ดังขึ้นเบาๆ แม้จะฟังไม่เป็นภาษา แต่ก็แสดงให้ผู้ฟังรับรู้ได้ว่า ร่างที่นอนอยู่บนเตียงยังมีชีวิตอยู่

หญิงวัยกลางคนผมหยักศก ร่างอ้วนดำ ท่าทางใจดี รีบกระวีกระวาดลุกขึ้นมาพลิกตัวให้ลูกชายวัย ๑๘ ที่นอนนิ่งอยู่กับที่ เปลี่ยนผ้าอ้อมแพมเพอร์สที่แฉะชื้น ร่างกายของลูกคนสุดท้องหมดความรู้สึกตั้งแต่บริเวณคอลงไป นอกจากเสียงอือ...อา ที่เจ้าตัวพยายามเปล่งเสียงขึ้นเป็นครั้งคราว ดวงตาของเขาก็ดูมีประกายขึ้นบ้าง แม้จะยังไม่ดูปกตินัก

แต่กระนั้น สุนีย์ คลังทรัพย์ ก็ยังหวังเหมือนที่เคยหวัง ด้วยหัวใจของคนเป็นแม่ว่าขอให้มีปาฏิหาริย์ให้ลูกได้ฟื้นคืนดีขึ้นมา สามารถพูดคุยสื่อสารกับเธอได้ แม้ว่าวันเวลาที่ลูกประสบอุบัติเหตุจะผ่านมาเกือบปีแล้ว

นอกจากอุบัติเหตุครั้งนั้นจะทำให้ลูกชายคนสุดท้อง จิรวัฒน์ หัฐพจน์ เด็กหนุ่มวัย ๑๗ ต้องกลายสภาพเป็นคนพิการ ที่เคยกรีดยางช่วยผู้เป็นแม่หารายได้ ลูกชายต้องกลับมามีสภาพเหมือนเด็กอ่อนให้แม่วัย ๕๐ ต้องดูแลอีกครั้ง แต่เธอก็ยังพอทำใจได้ที่อย่างน้อยลูกยังมีลมหายใจ

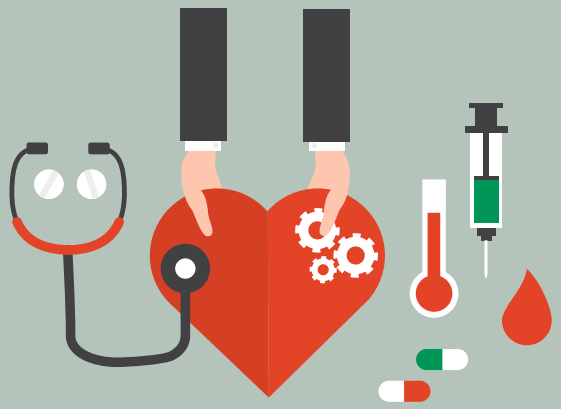

ต่างจากเพื่อนบ้านอีกสองครอบครัวที่ต้องสูญเสียลูกชายวัยเดียวกันไปสองคน คือเฉลิมเกียรติ เมืองรักษ์ และประโยชน์ งามดอกไม้ ทั้งคู่เป็นเพื่อนของลูกชาย สามชีวิตกำลังอยู่บนหลังมอเตอร์ไซค์ เพื่อเตรียมไปค้างบ้านของประโยชน์ วันรุ่งขึ้นพวกเขาจะได้ลุกขึ้นมากรีดยางแต่เช้ามืด อันเป็นกิจวัตรประจำตามที่เคยทำมา

แต่แล้วทั้งสามชีวิตก็ไปไม่ถึงจุดหมาย เมื่อรถมอเตอร์ไซค์ชนเข้ากับรถ ๖ ล้อ ที่ขับมาจากอำเภอชะอวดที่จอดอยู่เพราะน้ำมันหมดรถคันนั้นไม่ได้เปิดไฟให้สัญญาณไว้เลย ในท่ามกลางความมืด อุบัติเหตุที่สร้างความสูญเสียครั้งใหญ่ของสามครอบครัวจึงเกิดขึ้น

สองครอบครัวสูญเสียลูกชายไปโดยไม่อาจหวนคืน ขณะที่ลูกชายสุดท้องของสุนีย์ตกอยู่ในสภาพตายทั้งเป็น มีเพียงลมหายใจและเสียงอือ...อา...ให้รู้ว่ายังมีชีวิตอยู่ ชีวิตช่างเปลี่ยนแปลงได้ในชั่ววินาที ความเข้มแข็ง และการมองโลกอย่างคนมีความหวัง แม้ในสภาพที่จำกัดจำเขี่ยด้านการเงิน และสุขภาพที่ไม่สู้สมบูรณ์นัก ประกอบกับสภาพแวดล้อมในบ้านที่ไม่ได้เอื้ออำนวยในการดูแลลูก แต่น่าอัศจรรย์ใจที่สุนีย์ยังคงความมีอารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใสได้

หญิงวัยกลางคนมีหัวใจของแม่ผู้เป็นนักสู้ผู้ไม่ยอมแพ้ นั่นทำให้บรรยากาศในบ้านหลังนี้ไม่เครียด ไม่หดหู่เศร้าหมอง เธอยังคงกอดหอม พูดคุย ยิ้มหัวให้กับลูกชายเสมอ

ความหวังของแม่

สุนีย์มีพื้นเพเป็นคนทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช เกิดมาท่ามกลางความยากจน เรียนหนังสือพออ่านออกเขียนได้

ชีวิตเราลำบากมาตลอดตั้งแต่เด็กแล้ว
ตอนเด็กนี้ไปโรงเรียนสายเป็นประจำ เพราะต้องช่วยแม่เก็บน้ำยาง
แล้วยังต้องช่วยแม่เลี้ยงน้องด้วย เราเป็นลูกคนโต น้องคนสุดท้องนี่
อายุห่างกันตั้ง ๑๖ ปี เรามามีครอบครัวตอนอายุ ๑๗

เธอมีลูกกับสามีด้วยกัน ๓ คน ลูกสาวกับลูกชายสองคน แรกแยกครอบครัวออกไปแล้ว คงเหลือแต่จิรวัฒน์ ลูกชายคนสุดท้องที่ยังอยู่กับพ่อแม่

“

บ้านเรายากจน ไม่มีที่สวนที่ดินของตัวเอง
ต้องเช่าที่รกไฟอยู่ ถ้าเขาเวนคืนเมื่อไรก็ลำบาก เราไม่เคยมีบ้านของ
ตัวเองด้วยซ้ำ รับจ้างเขาไปเรื่อย รับจ้างที่ไหนก็พักอยู่ที่นั่นแหละ
บ้านเราแค่เป็นเพิงกระต๊อบ เวลากลางคืนหรือฝนตกต้องเอาผ้าเต็นท์
รถสิบล้อมาขึง เพื่อกันฝนให้ลูก สามีก็รับจ้างด้วยกัน เป็นลูกจ้างเขา
กรีดยางบ้าง หน้าพลไม้ก็รับจ้างเก็บมังคุด ลองกอง
ทั้งบ้านมีรายได้เฉลี่ยวันละแค่ร้อย สองร้อย ลูกๆ ได้เรียนกันแค่ ป.๖
เพราะพ่อแม่ไม่มีเงินส่ง ต้องออกมาช่วยแม่ทำงาน

”

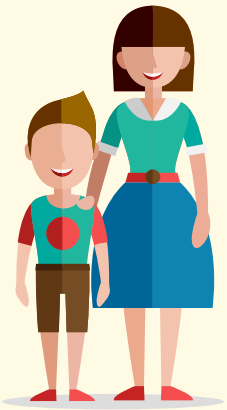

จิรวัฒน์ ลูกชายสุดท้อง ได้ชื่อว่าใกล้ชิดกับแม่ เป็นลูกรักที่ช่วยแม่ทำงานมาตลอดหลังจบ ป.๖ ยามหัวรุ่งลูกชายจะพาแม่ไปรับจ้างกรีดยางด้วยกัน ลูกชายรับจ้างกรีดยางที่สวนเพื่อนแทบทั้งวัน ได้ค่าแรงวันละ ๒๐๐ บาท เป็นเด็กหนุ่มที่ขยันขันแข็ง มีความรับผิดชอบ

แม้จะยากจน และมีปัญหาครอบครัวบ้าง แต่สองแม่ลูกก็มีความสุขไปตามประสา หากมีเวลาว่าง ลูกชายก็จะขอแม่ไปเที่ยวบ้านเพื่อนในละแวกบ้านที่คุ้นเคยกันบ้าง ไม่ค่อยได้ไปที่ไหนไกลบ้านนัก แล้ววันหนึ่งอุบัติเหตุจากเพชฌฆาตหลังพวงมาลัย ก็มาคร่าความสุขของสองแม่ลูกไปในชั่วพริบตา

“วันหนึ่งสองทุ่มกว่า ลูกชายมาบอกว่าเดี๋ยวคืนนี้จะไปกรีดยางตามปกติ แต่วันนั้นฝนตกพอดี เขาก็เอาเกรียงวางไว้ แล้วบอกว่าแม่ขอตังค์ ๒๐ บาท เขาจะไปนอนบ้านเพื่อน เพื่อรอกรีดยางตอนเช้า รอให้ฝนหยุด ปกติเขาจะไปนอนค้างกัน เป็นประจำอยู่แล้ว เพราะบ้านเพื่อนอยู่ใกล้สวนยาง เขาก็ซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์เพื่อนออกไป ซ้อน ๓ คน เพื่อนเป็นคนขับ ลูกอยู่คนท้ายสุด”

หลังจากลูกชายซ้อนมอเตอร์ไซค์เพื่อนออกไปได้ราว ๑๕ นาที หลานที่อยู่ข้างบ้านก็วิ่งกระหืดกระหอบมาบอกสุนีย์ว่าลูกชายเธอถูกรถชน เพื่อนที่ไปด้วยเสียชีวิต จุดเกิดเหตุห่างจากบ้านราว ๒๐๐ เมตร ส่วนลูกชายเธอบาดเจ็บ

มีคนที่รับรู้เหตุการณ์บอกเล่าภายหลังว่าเด็กหนุ่ม ๓ คน นั่งมอเตอร์ไซค์ซ้อนสาม ลูกชายเธอซ้อนคนหลังสุด รถ ๖ ล้อที่มาจากอำเภอชะอวดน้ำมันหมดจอดอยู่โดยไม่เปิดไฟให้สัญญาณใดๆ ตรงจุดที่จอดอยู่เป็นเนิน เมื่อมอเตอร์ไซค์ขับมาในความมืดของยาม ๒ ทุ่มกว่าจึงมองไม่เห็น จึงชนกับรถที่จอดอยู่ แรงกระแทกทำให้เด็กหนุ่มสามคนกระเด็นกันไปคนละทาง คนหนึ่งเสียชีวิตในสภาพขาขาด เนื่องจากมีรถคันอื่นวิ่งมาชนหลังเกิดเหตุ

เด็กหนุ่มทั้งสามไม่ได้สวมหมวกกันน็อค เมื่อสุนีย์ไปถึงจุดเกิดเหตุ เธอเห็นรถป่อเต็กตึ๊งจอดอยู่ ชาวบ้านพากันมามุงดูที่เกิดเหตุราวกับตลาดนัด กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งไปทั่วบริเวณ ร่างเพื่อนของลูกจากไปทั้งในสภาพลืมตา ขณะที่เพื่อนอีกคนขาขาด นอนหมดลมอยู่กลางถนน

ลูกชายคนสุดท้องของสุนีย์ยังพอมีลมหายใจ ถูกนำตัวขึ้นรถป่อเต็กตึ๊งนำส่งโรงพยาบาลไปล่วงหน้าก่อนแล้ว เธอรีบตามไปดูลูกที่โรงพยาบาลในสภาพที่ใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ได้แต่ภาวนาว่าขอให้ลูกปลอดภัย

เมื่อถึงโรงพยาบาล หัวอกแม่ได้แต่มองร่างของลูกที่นอนแน่นิ่งอยู่ในสภาพไม่รับรู้อะไรด้วยความสงสารจับใจ ร่างของลูกที่มีสายระโยงระยางอยู่เต็มไปหมด เหมือนจะพร่าเลือนอยู่ในม่านน้ำตา ยิ่งเมื่อได้ฟังคำพูดจากปากของหมอทำเอาเธอแทบทรุดเหมือนจะหยุดหายใจ

“ทางโรงพยาบาลบอกว่าลูกชายหัวใจหยุดเต้น เสียชีวิตแล้ว แต่หมอช่วยปั๊มหัวใจขึ้นมาใหม่ ลูกอยู่ในสภาพไม่รู้สึกตัวเลย เลือดออกในสมอง กระดูกหักหลายตำแหน่ง หมอบอกว่าโอกาสรอดมีไม่ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้ารอดก็จะเป็นเจ้าชายนิทรา เรานี่ช็อคเลย ร้องไห้จนไม่มีน้ำตาจะร้อง มันน้ำตาตกในไปแล้ว เราได้แต่ภาวนาขอให้ลูกรอด จะเป็นอะไรก็ไม่ว่า ลืมตาได้ก็ยังดี”

บางทีหากสวมหมวกกันน็อค ความรุนแรงอาจลดน้อยลงกว่านี้ ลูกชายคนสุดท้องผู้เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของบ้านนอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ๓ เดือนกว่า ในสภาพไม่รับรู้อะไร ไม่มีทีท่าว่าอาการจะกระเตื้องขึ้น ผู้เป็นแม่ได้แต่บนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์หลายที่หลายแห่ง ขอให้ลูกได้ฟื้นตื่น ได้ลืมตาขึ้นมาเห็นหน้ากันอีกครั้ง

ในที่สุดลูกชายก็ลืมตาตื่นขึ้นมาได้ แต่แววตาก็คล้ายจะหมดสภาพความรับรู้ จนเธอถอดใจ นึกว่าหากลูกไม่ไหวจริงๆ ก็ขอให้ลูกได้ไปสบาย อย่าต้องทุกข์ทรมานอีกต่อไป

เสียใจหลายครั้งดีกว่าเสียใจหนเดียว

ไม่เพียงความทุกข์จากอุบัติเหตุที่ตนไม่ได้ก่อกระทำ หากคนจนๆ อย่างสุนีย์ยังต้องหาหยิบยืมเงินจากหลายแหล่งแห่งที่ เพื่อหาเงินมาจ่ายค่ารักษาตัวลูก ต้องเอารถมอเตอร์ไซค์ที่บ้านไปจำนองจำนำ ติดหนี้สินคนเป็นหลักแสน

๓ เดือนกว่าของการรักษาตัวที่โรงพยาบาลมหาราชนครศรีธรรมราช ลูกชายต้องมาอยู่โรงพยาบาลทุ่งสงต่ออีก ๙ วัน จึงได้กลับบ้าน ราว ๒-๔ เดือน หมอจึงนัดให้พาไปดูอาการ

แม่ผู้เป็นเพียงชาวบ้าน ต้องกลายมาเป็นพยาบาลคอยดูแลปฏิบัติลูกที่นอนแบ่บอยู่กับที่มาได้เป็นปีแล้ว นอกเหนือจากต้องทำงานหาเงินตัวเป็นเกลียว ด้วยรายได้เพียงวันละร้อยสองร้อยบาทจากการรับจ้าง เหน็ดเหนื่อยแสนสาหัส ทุกคืนเธอไม่เคยได้นอนหลับสบายตามปกติ แต่ต้องคอยตื่นมาเพื่อพลิกตัวให้ลูกทุก ๓-๔ ชั่วโมง

มีรายละเอียดมากมายจิปาถะที่เธอต้องใส่ใจดูแล ในเมื่อลูกชายไม่สามารถสื่อสารกับเธอได้ นอกจากการส่งเสียงอือ...อา และอาการกะพริบตา เพียงแค่นั้น

“เช้ามาเราก็ต้องล้างหน้า แปรงฟันให้ลูก และดูดเสมหะให้เขา เขาเจาะคอด้วย คอเขาใส่เหล็กอยู่ เราต้องอาบน้ำให้ ให้นมทางสายยาง และทำแผลที่กันให้ เพราะเขาจะเป็นแผลกดทับ ต้องพลิกตัว ตะแคงตัวทุก ๒-๓ ชั่วโมง เปลี่ยนถุงฉี่ กลางวันก็ทำเหมือนเดิม เย็นลงก็ทำอีก เที่ยงคืนให้นมทางสายยางอีก แล้วตะแคงตัวทุก ๓-๔ ชั่วโมง เราสื่อสารกับลูกอยู่ฝ่ายเดียว เขาจะกะพริบตารับรู้เวลาคนมาเยี่ยม”

ค่าชดเชยจากบริษัทประกันและค่าเสียหายจากทางเจ้าของรถที่ได้รับ รวมเป็นเงินราวสองแสนสุนีย์ต้องนำไปจ่ายคืนให้กับเจ้าหนี้ที่หยิบยืมมา และอีกส่วนหนึ่งนำมาสร้างบ้านง่ายๆ ที่โบกด้วยอิฐบล็อก เพื่อให้ลูกพอได้อยู่แทนกระต๊อบหลังเดิมที่ไม่สามารถกันฟ้ากันฝนได้กระไรนัก

ยังมีค่าใช้จ่ายจิปาถะในการดูแล เช่น ค่านมสำหรับให้อาหารทางสายยางเดือนละราว ๘๐๐ บาทต่ออาทิตย์ ค่าสำลี ทำแผล ค่าแพมเพอร์ส ฯลฯ รวมค่าใช้จ่ายจิปาถะมากมายที่จนอยู่แล้วยิ่งย่ำแย่ลงไปอีก จนบางครั้งผู้เป็นแม่ก็นึกท้อแท้ใจ แต่แม่คนนี้ก็ยังยิ้มสู้ ปลุกปลอบใจตนเองไม่ให้ท้อ เพราะลูกยังต้องการเธอ หากปล่อยวางภาระนี้ไป ใครกันจะดูแลลูก

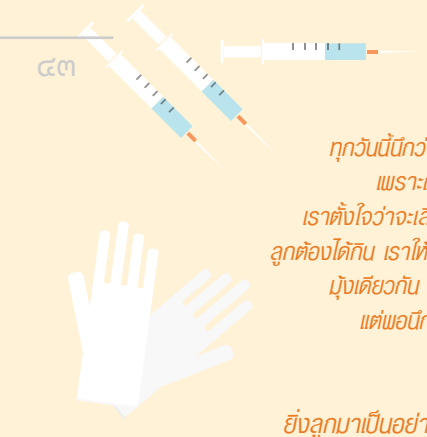

ทุกวันนี้นึกว่าถ้าเราจะเป็นอะไรไป ก็ขอให้ลูกไปก่อนเรา
เพราะถ้าไม่มีเรา ลูกจะลำบากไม่มีใครดูแล
เราตั้งใจว่าจะเลี้ยงดูแลเขาถึงที่สุด นึกเสมอว่าเราได้กินอะไร
ลูกต้องได้กิน เราให้กำลังใจลูกตลอด ชวนคุย กอดหอมลูก เรานอน
มุ้งเดียวกัน ลูกตื่น เราก็ตื่น เมื่อก่อนแม่ร้องไห้ประจำ
แต่พอนึกถึงความหลัง ร้องได้สักพักก็ยิ้มแล้ว
ยิ้มช่วยให้กำลังใจตัวเอง

ยิ่งลูกมาเป็นอย่างนี้ยิ่งผูกพันกับลูก รัก สงสารลูกมากกว่า
เมื่อก่อนอีกเยอะ เพราะเมื่อก่อนลูกต้องไปกรีดยางทั้งวัน
ไม่ค่อยได้อยู่บ้าน นึกแค่ว่าถ้าลูกลุกขึ้นมาได้ พูดขอข้าวสักจาน
ขอน้ำสักขันจากแม่ แม่คงจะดีใจมาก ได้รับรู้ความรู้สึกของเขา
ถ้าแลกกับอะไรได้ เรายอมแลกเลย

แต่ถึงจะอยู่ในสภาพนี้ สุนีย์ก็ยังพอใจ เธอบอกว่าเธอเสียใจหลายครั้งก็จริง แต่ยังดีที่ได้กอด ได้หอม ได้สัมผัส พูดคุยกับลูก ดีกว่าเสียใจหนเดียวคือลูกตายจากไป ไม่ได้เห็น ไม่ได้อยู่ดูแลกันอีก มันคงเศร้าเสียใจมากกว่านี้ เธอมักคุยเรื่องความหลังกับลูกเสมอ เล่าเรื่องที่เคยไปไหนมาไหน ทำงานเก็บมังคุด กรีดยางด้วยกัน

ครั้งหนึ่งที่เธอเคยตกต้นมังคุดขาหัก ช่วยเหลือตนเองไม่ได้นัก ลูกชายยังช่วยปรนนิบัติแม่ เทกระโถน ช่วยดูแลสารพัด เป็นความดี ความน่ารักของลูกที่ทำให้แม่อย่างเธอชื่นใจ

ทุกวันนี้ลูกก็ดีขึ้นกว่าเดิม
เวลาได้ยินเสียงเรียกของแม่ เขาจะฟัน
ตาก็ดูมีประกายมากขึ้น เราก็ขอพรพระ ขอพรจากสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ลูกเดินได้
พูดได้ ถ้าลูกหายพอจะบวชได้ก็ดีเลย
ไม่ต้องปกติก็ได้ ปกติเขาเป็นเด็กร่าเริง อารมณ์ดี
เป็นคนสบายๆ ทุกวันนี้ยังมีหนี้สินอยู่
แต่ก็พยายามมองชีวิตอย่างมีความหวัง

แม่ผู้ทุกข์ยากลำบาก แต่แข็งแกร่งเหลือเชื่อ
เปิดใจพูดถึงอุบัติเหตุในครั้งนี้

รถ ๖ ล้อมีความผิดที่จอดทิ้งไว้ โดยไม่เปิดสัญญาณ
เขาน่าจะจอดรถให้ดีกว่านี้ คนใช้รถใช้ถนน
ทำอะไรต้องคิดให้มากกว่านี้ คือคิดถึงเพื่อนร่วมทางด้วย
เพราะผลที่เกิดขึ้นมันทำให้ชีวิตใครหลายคนเปลี่ยนไปเลย
แต่เราไม่โกรธ ไม่โทษอะไรเขาหรอกนะ
คิดเสียว่าเป็นกรรม

เป็นความในใจจากแม่ผู้สูญเสีย หญิงวัยกลางคนผ่านพ้นช่วงเวลาหนึ่งปีนี้มาได้ด้วยหลักของธรรมะที่เธอใช้ประคับประคองจิตใจในยามทุกข์ยาก

ภาพหลอนใจที่ยากจะลืม

วิโรจน์ เมืองรักษ์ ผู้เกี่ยวดองเป็นญาติกับสุนีย์ เป็นอีกคนหนึ่งที่ประสบความสูญเสียจากความประมาทของผู้ขับขี่รถ ๖ ล้อในครั้งนั้น เฉลิมเกียรติ ลูกชายวัยรุ่นราวคราวเดียวกับจิรวัฒน์ต้องจากไป ทั้งที่อยู่ในวัยเพียง ๑๖ ปี เป็นหัวแรงหลักช่วยพ่อในการทำมาหากิน

หนุ่มใหญ่วัย ๔๕ ผู้นี้เป็นคน อ.ชะอวด มาได้เมียที่ อ.ทุ่งสง เดิบโตมากลางท้องไร่ท้องนา หลังจากแยกทางกับแม่ของลูก วิโรจน์ก็เลี้ยงลูกชายคนโตมาด้วยตนเอง เป็นทั้งพ่อและแม่ ไปไหนไปด้วยกันตลอด แม้เมื่อลูกชายจบ ป.๖ แล้ว พ่อก็ยังพาไปทำงานก่อสร้างด้วยกัน ทั้งคู่เพิ่งกลับไปอยู่บ้านที่ทุ่งสงได้เพียง ๓-๔ เดือน ก็เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น

เฉลิมเกียรติ เด็กหนุ่มผู้ร่าเริง สนุกสนาน มีความรับผิดชอบ ขยันขันแข็งช่วยงานพ่อเสมอ ชอบเตะบอลกับเพื่อนในกลุ่ม เพื่อนสามคนนี้สนิทสนมคุ้นเคย และกรีดยางด้วยกัน

เจ้าตัวย้อนเล่าถึงความสูญเสียที่ยากจะลืมเลือนไปจากชีวิต การจากไปของลูกชาย เพราะความประมาทของผู้ใช้รถใช้ถนนที่ขาดความระมัดระวัง

“คืนนั้นฝนตก พมนั่งคุยอยู่กับสุนีย์
บ้านเราอยู่ใกล้ๆ กัน มีคนมาบอกว่ามีรถชน
ทีแรกไม่คิดว่าเป็นลูกเรา เราเลยชวนกันไปดู
พอเห็นว่าลูกเสียชีวิตแล้ว ตายังลืมค้างอยู่เลย
พมนี่ทรุดเลย มันทำใจไม่ได้ ช่วงแรกๆ นี่นอนไม่หลับเลย
นอนคิดถึงแต่ลูก ภาพที่เห็นมันหลอกหลอนเรามาก
พิ่ง ๓-๔ เดือนมานี้ที่พอปรับใจได้
เริ่มหลับได้เต็มตา
แต่ก็ยังคิดถึงลูกไม่เคยลืม”

พ่อผู้สูญเสียฝากบอกถึงคนใช้รถใช้ถนนทุกคนว่าขอให้มีสติ รู้จักระมัดระวัง เพราะหากประมาทเมื่อไร นั่นหมายถึงชีวิต อาจจะเป็นชีวิตตนเอง หรือชีวิตผู้อื่นที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ความประมาทของคนเพียงคนเดียว ทำร้ายเหยื่อและทุกคนที่เกี่ยวข้องอีกหลายชีวิต

ทั้งที่มิได้เจตนา
แต่ความสูญเสียก็เกิดขึ้นแล้ว ยากจะแก้ไขให้
ทุกสิ่งหวนกลับมาคืนดีได้ดังเดิม

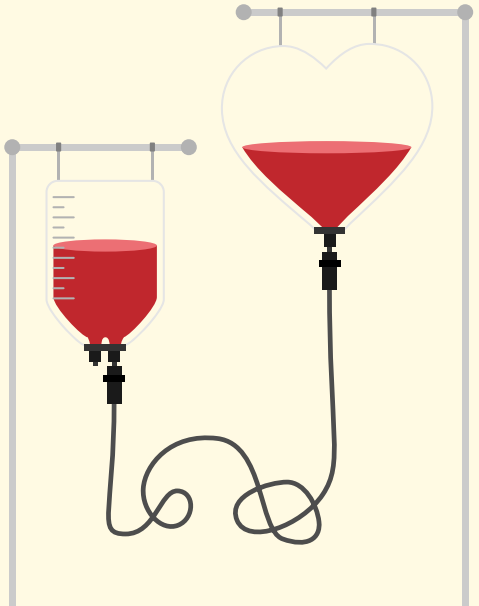

แผนเยาวชนกับความปลอดภัยทางถนน

เป็นหนึ่งในประเด็นการขับเคลื่อนของแผนงานศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน โดยมีเป้าหมายในการจัดการความปลอดภัยทางถนนสำหรับเด็กและเยาวชนในประเด็นความเสี่ยงสำคัญและผลักดันให้เกิดข้อเสนอเชิงนโยบายที่สอดคล้องกับสถานการณ์การบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กและเยาวชน สำหรับแผนการขับเคลื่อนงานในระยะที่ ๔ ระหว่างปี ๒๕๕๗ - ๒๕๕๙ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลักๆ ได้แก่

ส่วนที่ 1 พัฒนาชุดความรู้ในการจัดการความปลอดภัยทางถนน (Knowledge packages)

เพื่อขับเคลื่อนระบบและกลไกการจัดการความปลอดภัยทางถนนของเด็กและเยาวชน โดยการสร้างเครื่องมือการจัดการเรียนรู้ที่มีเนื้อหาด้านอุบัติเหตุครอบคลุมประเด็นความเสี่ยงสำคัญ สามารถวัดผลก่อนและหลังการใช้และใช้เป็นกรอบการเรียนการสอนด้านความปลอดภัยทางถนน สามารถนำไปขับเคลื่อนในพื้นที่ดำเนินงานให้เกิดเป็นกลไกการจัดการความปลอดภัยทางถนนที่เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ และนำมาสู่ข้อเสนอเชิงนโยบายต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มีการรับข้อเสนอไปผลักดันเข้าสู่ระบบปกติต่อไป

ส่วนที่ 2 สนับสนุนการจัดการและใช้ข้อมูลสถานการณ์การบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กและเยาวชนเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุทางถนน

เนื่องจากแผนเยาวชนกับความปลอดภัยทางถนนมีลักษณะการขับเคลื่อนงานผ่านภาคีที่เรียกว่า “Core group” และเชื่อมภาคีโดยการนำเข้าข้อมูลสถานการณ์การบาดเจ็บเสียชีวิตของเด็กและเยาวชนจากอุบัติเหตุทางถนน และข้อมูลเชิงวิชาการอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์สู่วงประชุมอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดเป้าหมายร่วม เกิดระบบและกลไกการขับเคลื่อนงานความปลอดภัยของเด็กและเยาวชน ตลอดจนเกิดข้อเสนอเชิงนโยบายต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างผลงานวิชาการที่อยู่ระหว่างดำเนินการ

๑. ชุดคู่มือการจัดการเรียนรู้เพื่อการใช้ถนนอย่างปลอดภัย
โดย ผศ.ดร.ดวงจันทร์ เดี่ยววิไล และ ดร.ดุษฎี สีตลวรางค์ ผู้เชี่ยวชาญการออกแบบหลักสูตรและการสอนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

๒. เรื่องเล่าความสูญเสียจากผู้ประสบเหตุและครอบครัวจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ โดย คุณอรสม และคุณปองธรรม สุทธิสาคร นักเขียนสารคดี

๓. เมนูกิจกรรมสำหรับจัดการความปลอดภัยทางถนนสำหรับเด็กและเยาวชนแต่ละช่วงวัย โดย ภาคีศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน

สามารถศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ http://www.roadsafetythai.org/

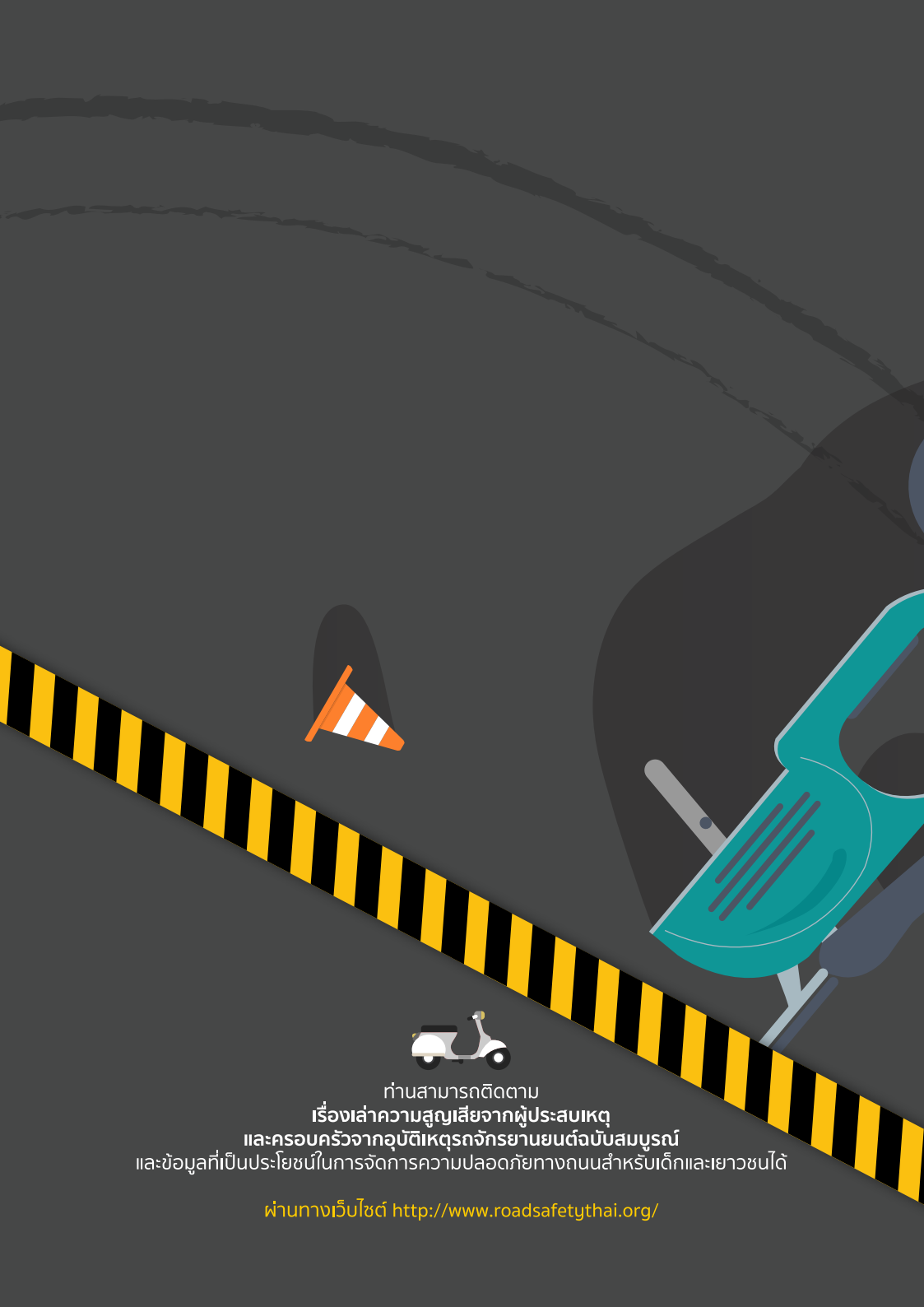

ท่านสามารถติดตาม
เรื่องเล่าความสูญเสียจากผู้ประสบเหตุ
และครอบครัวจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ฉบับสมบูรณ์
และข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการจัดการความปลอดภัยทางถนนสำหรับเด็กและเยาวชนได้

ผ่านทางเว็บไซต์ http://www.roadsafetythai.org/